

Học Sinh Hư Và Ủy Viên Kỷ Luật

DTVEBOOK

NGU THƯỢNG

Mục lục

- Chương 1: Tao Nhìn MàY Không Vừa Mắt!
- Chương 2: Đánh Không Lại Thì Đẩy Ngã
- Chương 3: Đầu Đường Góc Hẻm Nhả Khói Thuốc
- Chương 4: Không Được Chống Đối Ủy Viên Kỷ Luật
- Chương 5: Chẳng Quan Tâm Gì, Chỉ Theo Ý Mình
- Chương 6: Đồ Dê Xôm*
- Chương 7: Hô Hấp Nhân Tạo Sâu
- Chương 8: Cùng Nhau, Mau Đi Thay Quần Áo
- Chương 9: Thằng Bạn Chẳng Khác Gì Heo
- Chương 10: Về Mặt Oán Phù
- Chương 11: Rượu Xong TúNg Dục*
- Chương 12: Tình Cảm Tới Tay (H)
- Chương 13: Cùng Nhau?
- Chương 14: Thích Một Người Thì Sẽ Chúc Phúc Cho Người Đó
- Chương 15: Bình Phàm Ở Bên Nhau
- Chương 16: Người Đẹp Trong Lòng
- Chương 17: Đi, Đến Nhà Tao
- Chương 18: Thằng Khốn, Tao Nói Tao Thích MàY
- Chương 19: Hạnh Phúc Bình Yên
- Chương 20: Bất LàM Tù Binh (End)

Chương 1: Tao NhìN MàY Không VùA MắT!

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Hiện tại, trong phòng thi hoàn toàn yên tĩnh, Tôn Tượng đang cầm đề thi đọc đề. Hắn nhìn cái người đang ngủ với vẻ thỏa mãn trong góc phòng học, đôi mắt đen láy dưới cặp kính lóe qua một tia khinh thường. Hừ, quả nhiên là tác phong của học sinh hư, cho dù là kỳ thi chính quy cũng không thèm làm bài.

Hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường ngay trước mặt mình, đã sắp đến lúc nộp bài, chỉ còn nửa tiếng.

Hắn cúi đầu nhếch mép, nói thầm: “Đúng là phải nghiêm phạt học sinh hư, sắp rồi ~”

Tôn Tượng năm nào cũng đứng đầu lớp, dù hiện tại hắn đang ở môi trường cấp 3* tràn đầy cạnh tranh này cũng là như vậy. Đã từng có vài người bạn cùng lớp nói với hắn rằng hắn giống như một cỗ máy đa tài, làm người khác không thể tìm ra được khuyết điểm.

**nguyên tác là “cao giáo” (高校), nghĩa của nó theo từ điển Trung-Anh là “high school” nên cũng ngang ngửa với trường THPT hay còn gọi là trường cấp 3 ở VN.*

Thực ra, một ủy viên kỷ luật như hắn trong mắt những người thuộc hội học sinh còn tốt hơn nhiều.

Không chỉ tuần tú, tính cách cũng ôn hòa, thành tích học tập lại tốt, làm việc cũng rất nhanh và hiệu quả. Dù hắn luôn bày ra vẻ lạnh lùng nhưng vẫn có một số người thầm thương trộm nhớ

hắn.

Một tiếng trước khi nộp bài thi hắn đã làm xong rồi, nhưng với tính tình cầu toàn, hắn vẫn kiên quyết kiểm tra đi kiểm tra lại. Hắn không cho phép bản thân mắc một sai lầm đơn giản nào đó, đó cũng là xuất phát từ bản năng.

Cuối cùng khi đã chắc chắn không có lỗi sai gì, mới đặt bài thi đầy chữ xuống. Cảm thấy buồn chán lại đưa mắt nhìn về phía cái góc kia, hình như sắp chảy cả nước bọt ra rồi, hắn nhìn cái bộ dạng lôi thôi của cái người kia mà nhíu mày một cái.

Nếu muốn hỏi vì sao Tôn Tượng kiên trì cho rằng người kia là học sinh hư, thì với cách nhìn của hắn: Bản thân không thể vừa mắt được cái loại nam sinh cả ngày nằm trong tầm ngắm của mình mà còn có thể phách lối như thế, áo quần xộc xệch, đánh lộn ẩu đả, hút thuốc uống rượu...

Thú thực, hắn không muốn nhìn thấy cái người kia một chút nào.

Thế nhưng hắn luôn có thể nhìn thấy người kia ở chỗ nào đó đánh nhau với người khác như những con thú dù là ở trường học hay ở trong hẻm nhỏ.

Hắn không ghét kiểu liều mạng như vậy, trái lại, hắn muốn được trải nghiệm kiểu kích thích làm người tim đập dồn dập đó.

Cho nên, hắn từng có một khoảng thời gian đi đánh hắc quyền*, nhưng sau vì một ít chuyện mà không thể không ngừng.

**Đánh hắc quyền (打黑拳) hay còn gọi là quyền anh ngầm. Các trận đấu đều là bất hợp pháp, có chứa yếu tố cá cược và trên cơ bản là không hề có quy tắc. Các trận đấu quyền anh là “cuộc chiến không giới hạn” thực sự, chỉ kết thúc khi một trong hai đấu thủ bị giết hoặc bị vô hiệu hóa.*

Bất luận đối phương thân thủ có tốt đến đâu, tên trên bảng thành tích có gần hần thế nào, hần vẫn không vừa mắt cậu ta...

Chính là không vừa mắt, không vừa mắt thì đó là ghét rồi.

Đang lúc hần rảnh phát ngáy, xoay ra đằng sau nhiều đến nỗi đau cả cổ, hần thấy người kia cuối cùng cũng tỉnh. Mắt ngái ngủ mở lung, có lẽ là thấy trên bàn có vài vệt nước, trên mặt cũng có hơi ngại. Dùng tay áo hung hăng lau sạch bàn xong lại dùng tay lau nước bọt còn dư lại trên miệng, động tác rất nhanh, gần như là liền một mạch.

Hần kinh ngạc phát hiện tên kia nhanh chóng nhìn qua bài thi một chút, liền cầm đầu bắt đầu làm. Hần ngẩng đầu nhìn thời gian, còn chưa đến 20 phút nữa.

Hần nghĩ dù có làm nhanh thế nào đi nữa thì trong 20 phút cũng không thể viết xong được, làm sao có thể xong chứ? Chỉ đọc đề rồi suy nghĩ gì đó cũng cần thời gian, hần biểu lộ vẻ vui mừng trên nỗi đau của người khác rồi quay đầu lại nhìn.

Thế nhưng cứ như là đang đối đầu với hần vậy, tên kia căn bản không hề ngừng bút, liên tục viết. Tôn Tượng vẫn không dám quay đi, chỉ sợ bỏ qua lúc tên đó ‘ăn bí’, không giải được. Hần luôn cho rằng học sinh hư chắc sẽ không thể làm xong trong một thời gian ngắn như vậy, nhưng sắp đến lúc hết giờ rồi mà người kia vẫn chưa ngừng viết.

“Tại sao có thể như vậy, nhất định là gian lận...” Tôn Tượng nhìn bài thi của mình, lại nghĩ tới mình mất một tiếng mới làm xong, rồi nghĩ tới cái tên Chu Phòng Tôn kia mới qua chưa được nửa tiếng đã làm sắp xong, liền muốn vò nó lại thành một nắm rồi ném vào đầu tên kia cho hả giận.

Quả nhiên là làm cho người khác rất khó chịu...

Chuông hết giờ vang lên, Tôn Tượng bèn thay đổi thái độ đi tới trước mặt thầy giám thị đưa ra yêu cầu muốn giúp thầy thu bài thi, thầy giám thị nào dám chần chờ, vội vàng đồng ý. Lại nói tiếp, sợ một người nhỏ hơn mình rất nhiều lại còn là học sinh của mình thật đúng là có chút mất mặt, thế nhưng cảm giác áp bách thật sự rất lớn.

Cố ý thu ở bên dãy bàn của Chu Phòng Tôn trước, lúc đi tới trước mặt cậu, hắn có hơi sửng sốt, lập tức kéo lấy bài thi đặt dưới tay cậu, cộc cằn nói: “Hết giờ rồi, nộp bài đi.”

Chu Phòng Tôn liếc nhìn bàn tay còn trắng hơn so với nữ sinh, kiểm lại cơn buồn ngủ kéo tới như lốc, chậm rãi rút bài thi đưa cho hắn.

Nộp xong bài thi, ngáp một cái liền đặt đầu lên khuỷu tay ngủ ngay.

Lúc chuẩn bị ngủ hình như có nghe được một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại cực kỳ tức giận nói: “Đồ heo đáng ghét, chỉ biết ngủ thôi.”

Cậu khoát khoát tay muốn xua đi thanh âm đang quấy rầy cậu ngủ kia, nhưng hình như sờ phải một cái gì đó mịn mịn lại có nhiệt độ, cậu không biết là cái gì, vì vậy cố tình vuốt vuốt vài cái.

“Mày...” Tôn Tượng đập rớt cái tay đang sờ tay mu bàn tay mình của Chu Phòng Tôn, nhưng lại thấy tay cậu thu về rồi như không có chuyện gì xảy ra, thay đổi một thế khác xong ngủ tiếp.

Hắn bực bội, nhanh chóng thu hết bài thi đặt trước mặt thầy giám thị, lúc đặt tập bài thi xuống bàn còn vang cái “ầm” một tiếng, làm thầy giật nảy mình.

Cố ý kéo dài thời gian dọn đồ, chờ học sinh trong phòng học đi hết, hẩn nhìn bên ngoài trời sắp trở tối lại nhìn Chu Phòng Tôn đang ngủ say, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Lúc Chu Phòng Tôn tỉnh dậy, bên ngoài đã sáng đèn, cậu xoa xoa hai mắt, duỗi lưng, rồi lấy hết sách trong bàn nhét vào cặp, nhìn thời gian đã sắp 7 giờ rưỡi rồi. Cậu mím môi, cầm cặp đi đến chỗ cửa.

Nhưng cậu gạt tay cầm mấy lần vẫn không mở được cửa, buồn bực đập một cái lên cửa phòng. Nghĩ chắc chắn là học sinh trực nhật không nhìn xem trong phòng học có người hay không mà đã khóa cửa.

Cậu lùi về sau một chút, cầm cái cặp to đứng đó ngẩn người.

A, cảm giác thật tốt khi không có mấy con chim sẻ líu ríu bên tai.

Nhưng, đói thì không thể không ăn, cũng không thể qua đêm ở đây, tuy có trở về nhà hay không cũng thế nhưng dù hẩn không về nhà thì cũng sẽ không muốn tiếp tục ở đây.

Cậu nhìn rèm cửa sổ bị gió thổi bay lên, nhún vai tỏ vẻ không hề gì. Dù sao cũng chỉ là tầng hai, cẩn thận hơn chút là được rồi.

Linh hoạt xoay người, vừa mới ngồi xổm lấy thế liền nhảy xuống. Thân thủ nhanh nhạy làm người khác phải giật mình, mới chỉ là một thiếu niên.

Cậu nhảy xuống, bị va đập nên hơi choáng, từ từ đứng lên. Nhìn vị trí cặp sách, đi tới nhặt sách trên mặt đất lên.

Còn chưa đi được mấy bước, đã bị một người gọi lại: “Cậu học sinh kia, đứng lại.”

Hết chương 1

Chương 2: ĐáNh Không Lại Thì ĐẤY Ngã

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Chu Phòng Tôn coi như không nhìn thấy tiếp tục đi về phía trước, nhưng lại bị cản đường: “...”

“...”

Nhìn nam sinh mặt mày tuấn tú đang đứng trước mặt mình, cậu nhìn hẳn: “Mày gọi tao?!”

“Đương nhiên là gọi cậu rồi, ở đây bây giờ chỉ có hai người chúng ta.” Rõ ràng nhìn bề ngoài nhu nhược, nhưng lại giống hệt như một khối băng. Cậu không ưa nhất một số người, đều là những người mang khí tức giống như loại người trước mặt này. Luôn thể hiện một vẻ lãnh ngạo, nhìn những người khác như nhìn những con sâu con kiến, những người có lòng tự tôn quá cao quả nhiên đều đáng ghét y hệt như những người trong lớp.

Cậu đẩy tay của Tôn Tượng đang chắn trước người, đổi cách nói chuyện khác kèm theo chút lưu manh: “Sao phải căng thẳng như thế, tao nợ tiền mày à?!”

“Không nợ...”

“Vậy mày cản tao làm cái gì? Bây giờ trời đã tối rồi, tao về nhà cũng không được à?!”

“Không phải...”

“Mày muốn ăn đòn phải không?!” Chu Phòng Tôn hiện đã không

còn kiên nhẫn nói chuyện tiếp với cái tên mặt tê liệt này nữa, cậu cứ có cảm giác là tên này đang kiếm chuyện.

“Không phải...”

“...” Có thể dùng loại giọng điệu này nữa được không.

“Bạn học, cậu vi phạm kỷ luật rồi.” Ngẩng đầu lên, khiến cho người khác cảm nhận được một loại áp lực vô hình, mắt kính ở dưới ngọn đèn chiếu xuống lóe lên một tia sáng.

Chu Phòng Tôn ngạc nhiên một chút, không phản ứng kịp để hiểu vi phạm kỷ luật theo lời hắn nói là có ý gì.

“Cậu mở cửa sổ đúng không?!” Tôn Tượng vươn ngón tay mảnh khảnh chỉ về phía cửa sổ có tấm rèm đón gió bay bay. “Tôi thấy cậu nhảy ra từ đó.”

“...” Chu Phòng Tôn nhìn hắn một chút, cảm thấy người này thật kỳ lạ, buổi tối rồi còn không về nhà đi còn ở đây bắt người vi phạm kỷ luật, “Đúng thì sao mà không đúng thì sao?!”

“Đúng thì dọn WC 7 ngày, không đúng thì dọn WC 10 ngày...” Trên mặt Tôn Tượng bây giờ xuất hiện một nét cười như có như không, ở chỗ có ánh sáng mờ tối nên nhìn không rõ lắm. “Cút đi, tao không nhảy ra khỏi cửa sổ thì đi ra làm sao, cửa phòng học bị cái đứa chết dẫm không có mắt nào đấy khóa lại rồi.” Nhìn như một con sư tử bị chọc giận, còn có chút dã tính.

“Cậu có thể cầu cứu tôi mà... Đâu có ai như cậu lại đi nhảy cửa sổ.” Tuy rằng trên mặt là vẻ chính khí, thế nhưng trong giọng nói hàm chứa ý chế giễu.

Kỳ thực Tôn Tượng đang tìm cơ hội hành cậu, từ lần đầu tiên nhìn thấy đã khó chịu, không biết đây có được coi là trời sinh bất tự* không hợp hay không đây.

**bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.*

“Hừ, thực chất mày đang kiểm chuyện chứ gì.” Hắc nhìn cái huy hiệu ủy viên kỷ luật ghim trên cánh tay của hắc, tròng lớn mắt nói với vẻ bực bội.

“Hmm?!” Nhướn mày, trong giọng nói hàm chứa vẻ thích thú.

“Nhìn mày như có vẻ gây hấn, muốn đánh thì đánh mau đi, không cần phải khiêu khích như vậy.” Nhìn hắc không động đậy, cậu ném cặp sách xuống, trên mặt là một vẻ đầy trào phúng, “Sợ à?”

“Không phải, tôi sợ đánh cậu đến nổi mai không đến được...” Quay đầu qua, trong mắt lóe lên vẻ sắc lẹm. “Cậu thua thì phải nghe lời tôi.”

Cởi kính mắt, cởi áo khoác đồng phục, cả người liền trở nên linh hoạt hơn.

Chu Phòng Tôn cũng cởi hết đồng phục mặc trên người, chột phát lực đánh lên mặt hắc. Tôn Tượng tuy thoạt nhìn có vẻ điềm đạm nho nhã, nhưng thân thủ lại ngang tãi ngang sức với Chu Phòng Tôn đã đánh đám lâu.

Tôn Tượng vừa nhìn liền biết cậu sắp xuất chiêu gì. Nhìn các chiêu thức của mình từng cái bị phá giải, Chu Phòng Tôn giận đến đỏ mắt, ra sức nhào về phía hắc.

Tôn Tượng hiển nhiên không ngờ được cậu sẽ xuất một chiêu này, thoáng cái đã bị Chu Phòng Tôn đẩy ngã xuống đất, hai người ngã chổng lên nhau xuống đường xi măng vang lên một tiếng lớn.

Tôn Tượng bị đập đầu đến phát ngốc, lúc vừa bị đẩy ngã đột nhiên trong đầu trở nên trống rỗng. Cái cảm giác mất trọng lượng này, cái cảm giác không thể điều khiển được mình này. Hắn vuốt cái ót đau đớn, đau đến nghiến răng.

Hắn chỉ muốn phát tiết bất mãn một chút thôi, không nghĩ tới người này khi đánh nhau lại đánh đá như vậy.

“Tao thắng...” Chu Phòng Tôn kéo lỏng cà vạt của mình, nhặt cặp sách và áo ở cách đó không xa lên liền nói với cái người sau khi đứng lên xong không nói lời nào nữa rằng: “Tao thắng rồi, nên tao không cần phải tuân theo cái quy định kia của mày.”

Tôn Tượng nhìn Chu Phòng Tôn định chạy mất liền nhất thời lệ chân lệ tay chạy vội tới sau lưng cậu, thoáng chốc, đã đè cậu xuống. Hai tay hắn kiềm chặt cái người đang muốn giãy dụa kia, ghé sát vào tai của cậu nhẹ nói: “Cậu phạm một sai lầm là khinh địch, tôi cũng đã phạm phải sai lầm đó. Nhưng, cậu thua rồi, nên cậu nhất định phải nghe theo tôi.”

Trong mũi tràn ngập mùi hỗn tạp thoang thoảng mùi thuốc lá trên người thiếu niên, hắn nghiêng mặt sang bên nhìn chiếc mũi cao thẳng gần trong gang tấc, hướng mắt nhìn thẳng mắt cậu, trong mắt cậu tràn đầy bất mãn và không phục. Hắn che lại mắt của cậu, khẽ cười một tiếng: “Ha, bây giờ trò chơi kết thúc. Ngày mai đúng 5 giờ có mặt, tôi sẽ giám sát cậu, đừng nghĩ đến việc gỡ trò.”

“Ủy viên kỷ luật Tôn Tượng, đồ khốn kiếp.” Phía sau là một câu chửi lớn tiếng, nhưng không ảnh hưởng gì đến tâm tình bắt đầu

biến tốt hơn của Tôn Tượng. Hắn khẽ nhếch mép, hình như gặp được người thú vị rồi. Tôn Tượng về đến nhà, lại biến trở lại vẻ mặt ôn hòa giả tạo. Hắn không thích thể hiện vẻ bất cần ở nhà, cho dù là trước mặt người nhà hắn cũng chọn giấu đi phần khát máu điên cuồng trong mình và sự tự cao chỉ có ở những người trẻ.

Vì về nhà muộn, không tránh được bị hỏi thăm câu, hắn cũng lấp liếm cho qua. Ngày nào chẳng là dặn dò hắn học cho giỏi, cố gắng học.

Học rồi học, mỗi ngày hắn đều rảnh rỗi đến phát hoảng, đang lúc không có tinh thần, lại xuất hiện một con người ngang sức với hắn còn thú vị như Chu Phòng Tôn.

Hắn nằm trên giường, trong đầu vô tình nhớ đến mùi thuốc lá mà hắn ngửi được. Đúng là thơm thật, cai cũng được một thời gian rồi, đã lâu không có nhớ tới cái mùi này.

Hắn đột nhiên có chút chờ mong đến ngày mai, hắn nhất định phải khiến cho cái tên nam sinh không sợ hắn kia bẽ mặt.

Hết chương 2

Chương 3: ĐẦU ĐƯỜNG GÓC HÈM NHÀ KHỎI THUỐC

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

“Mẹ nó, sao mấy người lại ở đây?!” Chu Phòng Tôn đi qua một con hẻm nhỏ để về nhà, dưới đèn đường vàng nhạt, thấy một đám người đang dựa vào cạnh tường liền cảm thấy hơi khó chịu.

Một người đàn ông ăn mặc hơi chỉnh tề trong đó bước tới nói: “Bọn tao vẫn luôn ở bên “ngựa”* của mày, nó vẫn luôn nói mày sẽ đến cứu nó. Mày thường ngày không phải rất lợi hại sao, nhưng sao giờ lại sợ mất mặt, đến tận bây giờ mới đến là sao, hả?! Ha ha ha...” Trong giọng nói tràn ngập đắc ý xen lẫn cười nhạo.

**”ngựa”: hay “mã tử” theo Hán Việt. Trong xã hội phong kiến, người ta thường so phụ nữ ngang hàng với “ngựa”, phản ánh sự xúc phạm và khinh miệt với phụ nữ trong tư tưởng phong kiến. Ngoài ra, từ này còn được sử dụng bởi những kẻ bất hảo để chỉ phụ nữ trong xã hội hiện đại, nhưng thực ra đó là một từ xúc phạm. => Túm cái váy lại từ này tương đương với “con đ”, “đi*m”, “b*tch”...*

“Nghe đây, con nhỏ kia không phải người của tôi, dù anh có động tới thì có liên quan gì tới tôi?!” Trong đôi mắt phân rõ trắng đen của cậu không một tia gợn sóng. “A?!” Lòng mày dài mảnh nhếch lên, trong giọng nói hàm chứa sự khoái trá khó phát hiện, “Không phải à? Thế thì không còn vấn đề gì, được rồi, thả người.”

Khoát tay áo, ý bảo thả đứa con gái kia ra. Chu Phòng Tôn nhìn đứa con gái bị kinh sợ chạy thật nhanh vụt qua mình, như là một người đang gấp rút chạy thoát chết. Đúng thật, ở cùng một

chỗ với một đám côn đồ mà có cảm giác an toàn mới là lạ.

“Con nhỏ kia giả mạo bạn gái của tôi à?!” Chu Phòng Tôn nhìn theo đứa con gái đến tận khi chạy qua khúc quanh, đến khi không nhìn thấy nữa mới quay đầu lại.

“Hah, con nhỏ kia có gì tốt.” Mạnh Tất dùng ngón tay cọ cọ mũi, trên mặt có chút lưu manh: “Loại con gái như thế vợ một cái được cái nắm, chẳng có gì hay.”

“...Ờ” Chu Phòng Tôn kéo chặt quai cặp sách, cúi đầu không nói gì thêm liền đi lướt qua bên người hắn.

Nhưng vừa mới đi được vài bước đã bị người đàn ông kia mạnh bạo tóm lại, cậu quay phắt lại đá văng cái tay đang tóm mình lại kia.

Cậu ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ giận dữ: “Mẹ nó, anh muốn làm cái gì.”

“Không có gì, chỉ muốn nói chuyện với mày chút thôi.”

“Cút mẹ nhà anh đi, muốn nói chuyện thì đi mà tìm thằng Tam, đừng có ở đây làm phiền tôi.” Dưới ánh đèn mờ mờ, dã tính tỏa ra từ người cậu như đang hình thành một quầng sáng.

“Ờ, vậy mày làm việc của mày đi.” Vừa nói xong thấy người kia không lưu luyến, lập tức xoay người, hắn đứng tại chỗ mắt nhìn người kia rời đi.

Không ai có thể để hắn tốn thời gian đợi như vậy, bóng hình không tính là nhu nhược kia lại là những gì hắn nghĩ đến mỗi ngày.

Mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày...

“Anh Tất, chúng ta có đi không?!” Nhìn bóng lưng không nhúc nhích của Mạnh Tất, một người đàn ông đang dựa trên vách tường với vẻ mặt không kiên nhẫn nói. Nhưng ngay khi Mạnh Tất xoay người lại, hắn lập tức giấu đi sắc mặt khó coi.

“...” Quay đầu lại liếc mắt nhìn người đàn ông thô lỗ một cái, lại nhìn bóng dáng Chu Phòng Tôn dần biến mất ở góc hẻm. Hắn rút một điếu thuốc từ trong túi đốt lên, hung hăng rít vào một hơi, rồi phun ra một vòng khói thuốc. Đầu thuốc cháy trong ngõ mờ tối như một mối lửa, có chút nổi bật.

Mạnh Tất miệng ngậm điếu thuốc đi đến gần người đàn ông kia, bỗng nhiên từ miệng phun ra một ít khói thuốc phả lên mặt hắn, sau đó lùi ra sau một chút rồi quan sát phản ứng của hắn.

“...Khụ, anh làm gì thế, khụ...” Người đàn ông bị khói thuốc làm cho sặc, bụm lại khuôn mặt bị khói thuốc làm cho sặc đến đỏ lừ, ho khù khụ.

“Hừ, đến hút thuốc, uống rượu cũng không biết. Thật uống cho cái bề ngoài to khỏe, mạnh mẽ.” Mạnh Tất hừ một tiếng, ném mẩu thuốc xuống dưới chân giẫm tắt.

“Em, em...” Giờ mặt không đỏ vì sặc khói thuốc, mà là đỏ vì lời nói của Mạnh Tất.

Hắn đường đường là một thằng đàn ông mạnh mẽ, lại không biết hút thuốc, uống rượu giống như Mạnh Tất nói, đúng là uống cho một khuôn mặt trời sinh của một lão đại xã hội đen. Thế nhưng chỉ cần là người đã tiếp xúc với hắn đều biết con người hắn cũng không tệ lắm, chí ít là ở phương diện đối nhân xử thế. Bọn họ cũng đã từng nhìn thấy hắn lúc đánh người, cũng giống như họ, cũng điên cuồng đến chết, đều là cựa mạng, nhưng chỉ có một thứ thua kém nhất là không hút thuốc, không uống rượu.

Mạnh Tất không không thêm để tâm đến dáng vẻ rối rắm không ngóc đầu lên được kia, vén tay áo dùng giọng gần như là ra lệnh nói: “Còn không biết điều mà tập uống, tập hút cho tao.”

“Dạ.” Trả lời ỉu xiu.

Nghe được câu trả lời vừa ý, Mạnh Tất liếc hẩn một cái rồi dẫn một đám người đi mất.

Trên đường về, có một người mới nhập hội hỏi người bên cạnh: “Người kia là ai thế? Còn dám giục đại ca làm việc...”

Người kia cười nói: “Là nhị bả thủ* của chúng ta, làm người không tệ, nhưng khi đánh nhau lại ra tay rất độc...”

**Nhị Bả Thủ: huych toẹt ra là ‘Năm đấm thứ hai’.*

“Ss...Tên là gì?!” Lại bày ra vẻ tò mò, từ từ đưa đầu lại gần hơn.

“Đinh Ninh... Ha ha, có phải cái tên hơi nữ tính đúng không?”

“Đúng vậy, không nghĩ tới một người đàn ông mạnh mẽ đến thế lại có cái tên nữ tính như vậy.” Tên đàn em cứ nghĩ thế nào cũng không ra, một cái tên nhẹ nhàng ấy lại được gán lên cái thân hình đồ con đúng thật là trái ngược và quái dị.

“Anh Ninh cũng nói không thích tên của anh ấy, đã từng có một người được xem là anh em không cẩn thận nói tên của anh ấy nữ tính còn bị anh ấy cắt đứt sống mũi đấy.” Người kia mắt vẫn nhìn phía trước, không nhìn về mặt người bên cạnh trở nên hoảng sợ.

“Ồ, thoát nhìn anh Ninh và lão đại có quan hệ không tệ nhỉ?” Quả nhiên là người mới, hỏi cũng thật nhiều.

“Ừ, cũng không sai. Nghe một số những anh em tới trước thì có

vẻ hai người họ biết nhau từ lâu, hơn nữa còn thân thiết như anh em ruột nữa mà.” Hấn ngừng lại, gãi đầu, có chút không hiểu: “Thế nhưng cách hai người họ nói chuyện và đối xử với nhau thì đúng là...”

Gãi đầu, biểu thị dáng vẻ không biết rõ lắm.

“Ừm, tao cũng cảm thấy thế.” Tên đàn em mới tới cũng nhún vai, nhớ tới lúc lão đại thổi khói vào mặt anh Ninh thì có chút buồn cười nhưng cũng có chút quái dị. Nhưng nghĩ nghĩ lại, chuyện hai người họ là anh em thân thiết thì cũng không có gì phải bàn cãi nữa.

=====

Bên kia, Đinh Ninh cũng đang mất mặt đấm đấm đôi chân tê rần vì ngồi xổm lâu, nhếch miệng chửi thẳng cha Mạnh Tất. Mới rồi ngồi xổm có hơi lâu, giờ muốn đứng cũng phải mất thời gian mới có thể từ từ đứng dậy được.

“Con mẹ nó, thằng cha Mạnh Tất kia làm tao mất mặt trước đàn em, nếu như không phải nhờ công phu đánh đấm của tao, thì có lẽ hiện giờ không biết có bao nhiêu thằng âm ỉ đòi đoạt vị tao rồi.” Hấn liếc mạng giậm mạnh cái chân tê dại xuống, một cảm giác đau đớn từ dưới xông thẳng lên đầu. Hấn giật mình một cái, mới chậm rãi bước đi: “Học thì học, ai nói không thể học hút thuốc, uống rượu, con mẹ nó tao không tin, tao không học được...”

Trong chỗ sâu nơi đèn đường chiếu không tới, có một bóng người bước đi còn chưa vững vẫn không ngừng bước chân.

Giờ khắc này, chỉ còn ngọn đèn vàng nhạt le lói vẫn chiếu sáng con đường tắt bằng phẳng.

Hết chương 3

Chương 4: Không Được Chống Đối Ủy Viên Kỷ Luật

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Chu Phòng Tôn, mày là một tên đáng ghét, Tôn Tượng nghiêng rằng đi tới chỗ Chu Phòng Tôn. Ngầm dùng lực mạnh đá vào bàn cậu ta, một thanh âm rất lớn vang lên, thế nhưng dường như lại không thể kinh động đến cái người còn đang ở trong mộng.

Tôn Tượng đợi một lúc, nhìn cậu ta vẫn đang ngủ khò khò, trong lồng ngực trào lên từng cơn sóng dữ. Heo luôn như vậy, có thể dùng một cách không cần suy nghĩ gì để mình đạt được hạnh phúc, dù cho là bị làm thịt cũng sẽ không nghĩ đến sự thống khổ khi bị mổ.

Hắn ngừng một chút, dùng bản mặt không một biểu cảm đánh giá cậu. Da cũng được coi là trắng, sống mũi cao thẳng, lông mi vừa dày lại dài...

Lắc đầu một cái, lắc rơi cái ý định tiếp tục quan sát cậu.

Hắn đưa tay, nhắc Chu Phòng Tôn lên, không thèm để ý người chung quanh đang xì xào bàn tán mà tiếp tục đi về phía trước.

Trong giây lát lúc hắn vừa đi qua cửa liền nghe được thanh âm nhỏ nhưng vẫn đang lạnh lạnh vang lên: “Này, mày xem, thằng kia nhất định là đã phạm lỗi gì rồi, bị ủy viên kỷ luật bắt được rồi, chắc chắn sẽ không được gặp chuyện tốt đẹp gì đâu.

Lại có một thanh âm tiếp lời: “Thằng đấy nên bị giáo huấn từ lâu rồi, lúc trước tao xin nó nói đáp án cho tao mà nó cũng không cho, đáng đời...”

Không biết có phải là do oán niệm đến từ đại đa số người không mà Tôn Tượng thấy người kia đã bắt đầu tỉnh lại, trong đầu nghĩ ra một ý.

Là một ý hay có thể giúp cho cuộc sống của hắn trở nên ngày càng thú vị hơn.

“Ưm ưm, oa ~” * Chu Phòng Tôn cố sức mở mắt, thấy không phải chỗ mình ngủ trước đó, hơi ngẩn người, “Xuyên không rồi?!” Bóp bóp 2 cái tát lên mặt mình.

Dạ, cháu nó ngáp nha các bác, các cô, các chú.:v Các bác có ai có suy nghĩ vượt biên như t ko? *nụ cười dần trở nên suy đồi

Cậu nhìn lại xung quanh vẫn không có gì thay đổi, đành thăm mắng mình nhặt nhẻo.

“...Chu Phòng Tôn.” Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, dọa cho cậu càng thêm hoảng sợ.

Chu Phòng Tôn quay đầu lại nhìn người con trai đang ngồi trong bóng tối một cái, tự mắng mình nghĩ bậy, rồi nâng cằm quan sát hoàn cảnh xung quanh.

“Tôi có một cách khiến cậu không phải làm cu li, muốn nghe không?!” Tôn Tượng từ trong bóng tối đi tới đưa tay ấn lên người cậu, mặt và mặt áp sát, còn có thể ngửi thấy mùi thanh xuân trên người đối phương. Chỉ khác ở chỗ trên người Tôn Tượng là mùi xà bông, còn trên người Chu Phòng Tôn là mùi thuốc lá hỗn tạp mà thôi.

“Là gì...” Chu Phòng Tôn lùi về sau một chút, hai tay khoanh lại gác lên các khối gỗ nhô ra từ chõng gỗ.

“A, xem ra người trong lớp đều không thích cậu.” Hắn nhếch

mép, cũng đứng thẳng người nhìn cái người đang mang vẻ lười biếng kia, trên mặt lộ vẻ đùa cợt.

“...”

“Bọn họ càng ghét cậu, tôi sẽ càng để cậu xuất hiện trước mặt họ nhiều hơn, có được không?!”

“Nhàm chán...”

“Tôi nghe được họ nói chuyện rồi, thường nói cậu là tự cao, kiêu ngạo, tính tình tồi tệ... Còn nữa...” Hắc dùng khước mắt liếc nhìn cậu, thấy mặt cậu dần xuất hiện vẻ bức dọc.

“Nói đi...” Võ bàn một cái, trong giọng nói hàm chứa tức giận, những cái đũa đáng chết này...

“Được rồi, cậu phải đảm bảo tuyệt đối nghe theo những gì tôi nói, biết chưa?!”

“Đm, mày kêu tao đi chết, tao cũng phải chết à?!”

“Hử?! Vậy cậu có đi không?!” Tôn Tượng dùng vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn cậu.

“Nếu là như vậy, không phải tao điên thì chính là não mày có vấn đề rồi.” Tôn Tượng có chút hứng thú nhìn cậu, môi mỏng phun ra một câu suýt làm cho Chu Phòng Tôn tức hộc máu.

“Chống đối ủy viên kỷ luật, dọn WC 1 ngày...” Môi mỏng phun ra một câu như vậy, hắc nhếch lông mày mảnh dài nhìn khuôn mặt đã có chút tức giận của cậu.

“Cút mm đi, nếu như mày thích phạt người khác như vậy chẳng bằng mày cũng tự thử nghiệm đi.” Chu Phòng Tôn tức giận vô cùng, mắt cũng trợn to lên.

“Hử?!” Đôi mắt tinh xảo hơi nheo lại, từ trên xuống dưới liếc nhìn cậu.

“Dù sao, dù sao thì tao cũng không đi...” Chu Phòng Tôn nhìn cái người tuần mỹ trước mắt mình, tuy rằng bề ngoài tú lệ nhưng lại sở hữu một đôi mắt làm người run sợ. Cậu liếc mắt về hướng khác, không nhìn cái người khiến cậu cảm nhận được nỗi sợ không tên.

“Được rồi, có thể không đi.” Hắn nghịch nghịch móng tay được cắt gọn sạch sẽ, dùng một giọng điệu không đáng kể nói: “Cùng đi trực nhật* với tôi, bắt người vi phạm kỷ luật, để cho họ giúp cậu hoàn thành nhiệm vụ.”

**Trực nhật ở đây giống với đi tuần nhé các bác. Không giống trực nhật ở mình đâu.*

Chu Phòng Tôn nhìn thân ảnh của hắn ở chỗ nửa sáng nửa tối, không khỏi sửng sốt. Ở chỗ tối, không thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn, ánh sáng chiếu vào cặp kính mắt lóe lên ánh sắc.

Cậu không khỏi sửng sốt đôi chút, nhìn Tôn Tượng chậm rãi nhếch mép, luôn cảm thấy nụ cười của hắn có chút quỷ dị không thể diễn tả.

“...” Cậu vỗ vỗ bộ quần áo đã hơi nhăn lại vì ngồi ngủ rồi nói: “Tùy, tao không có vấn đề gì...”

“Được...” Nhếch nhếch khóe miệng. Nhóc con, mày cứ chờ đó.

“Nói gì thì nói, thật sự có người sao?!” Chu Phòng Tôn ngồi xổm ở một chỗ cách bức tường ngăn bên ngoài của trường không xa, mắt chớp cũng không chớp nhìn bức tường kia.

Nhìn một lúc, cậu chớp chớp đôi mắt có hơi khô, “Vẫn không có

mà, nhất định là thằng kia gạt mình.”

Cậu chợt đứng dậy, gương mặt tức giận, giơ chân đá lên thân cây bên cạnh đó. Ai biết cái cây kia lại cứng như vậy, trực tiếp làm cho cậu đau đến ôm chân nhẩy loạn trên mặt đất: “Đúng là đầu bị cửa kẹp mà, lại đi tin tưởng cái thằng đấy. Ssss, đau đau đau ~”

“Ha, cậu làm gì vậy?! Luyện xoay tròn tại chỗ à?! Ha ha ha... Đúng là buồn cười...” Tôn Tượng từ cách đó không xa từ từ đi đến, trên mặt có chút chế giễu.

“Tôi nói này, cậu đang chơi một mình, vui một mình à?!”

“Rõ ràng là mày lừa tao! Ở kia làm gì có người vi phạm kỷ luật nào, mày lại còn nói ở đây thường có người trèo tường.” Cậu buông cái chân còn đang đau từng cơn, cắn răng khiêu nại.

“Vốn dĩ có rất nhiều người mà, cả cậu đó, không phải là thường trèo vào trường từ chỗ này à?! Đúng chứ?!” Cậu sau chợt đổi giọng, khiến Chu Phòng Tôn có hơi khó chịu.

“...” Cúi đầu không nói gì nữa.

“À, người hay vi phạm kỷ luật mà tôi thường thấy nhất chính là cậu...” Hắn đổi tư thế, lại nói tiếp, “Nếu vạch trần hết những chuyện cậu vi phạm thì đúng là không ít đâu.”

“Mày...”

“Có điều tôi sẽ không nói, có thể giúp cậu giữ bí mật.” Hắn liếc nhìn cậu. “Làm việc cho tốt vào, không thì cậu cứ nghỉ học luôn rồi về nhà ngủ cũng được.”

“Được...” Bị uy hiếp, lại bị uy hiếp. Chu Phòng Tôn nắm chặt tay, cánh tay căng chặt, cậu thật muốn đánh hắn một trận.

Coi như bị lừa trông “cửa” mỗi ngày cũng không có vấn đề gì đi?! Chu Phòng Tôn trên đường về tức giận đến nghiến răng, cậu còn nhớ rõ cái bản mặt lúc rời đi của Tôn Tượng. Thật đúng là làm cho người khác nuốt không trôi cục tức này mà!

Hết chương 4

Chương 5: Chẳng Quan Tâm Gì, Chỉ Theo Ý Mình

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

“Đình Ninh, gần đây mày mắc cái tật gì đấy?!” Mạnh Tất đỡ lấy cái người đang lung lay sắp ngã xuống đất, đều tại người này quá nặng, hần suýt không đỡ nổi.

Buổi tối buồn ngủ muốn chết, rõ ràng sắp ngủ được rồi, ai biết đâu lại bị một người trong quán rượu gọi điện kêu hần đến dẫn người đi.

Hần đến đỡ người say rượu kia, mùi rượu nồng nặc quanh quần khắp khoang mũi, hần cố sức bình ổn lại hơi thở, nghiêng đầu xa sang bên.

“A, tức chết mất...” Con người ta khi say thì sức lực cũng trở nên mạnh hơn, còn khiến Mạnh Tất lung lay theo, hần túm chặt tay chân đang khua loạn của Đình Ninh, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hần nói: “Đình Ninh, mày ngoan ngoãn đi.”

“Thằng khốn, thằng khốn, Mạnh Tất, mày là một thằng khốn...” Âm thanh mơ hồ chỉ có ở người say.

“...” Mạnh Tất nhìn hần một chút, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ có bất đắc dĩ... Với một người say thì có thể nói cái lý lẽ gì được đây. -_-#

“Đình Ninh, mày ngoan ngoãn chút đi, đừng có lộn xộn nữa.” Thật vất vả mới đưa được người lên xe của mình, hần thắt chặt dây an toàn cho người kia, mới chậm rãi khởi động xe.

“...Ưm ưm, đau đầu ~”Đỡ đầu mình, mày cũng nhúu chặt.

“Thật là, không thể làm cho người khác bớt lo lắng được.” Lắc đầu bất đắc dĩ, hần vươn tay sờ sờ khuôn mặt đỏ lừ của người kia. “Đã là một người trưởng thành rồi, vậy mà vẫn y như một đứa trẻ. Haizz...”

Ngọn đèn bên ngoài, đẹp và lóa mắt như pháo hoa. Hần nhìn khuôn mặt càng thêm khó chịu của Đinh Ninh, có hơi bận tâm. Hần và Đinh Ninh quen biết nhau đã được nhiều năm rồi, những người anh em tốt bên cạnh đều từng người từng người rời đi, chỉ có Đinh Ninh vẫn còn ở cạnh hần. Đinh Ninh với hần như anh em ruột thịt, chuyện gì cũng đều sẽ nói với hần trước. Không giống hần suy nghĩ sâu xa, Đinh Ninh là kiểu người chuyện gì cũng không để trong lòng, không biết nhìn sắc mặt người, cũng không vòng vo. Đã có lúc Đinh Ninh cũng bởi vì va miệng mà chọc phải một số người, nhưng đều được Mạnh Tất giải quyết hết. Cho dù đã có vô số lần nhắc Đinh Ninh nên linh hoạt hơn chút hoặc đừng nói trực tiếp ra miệng, nhưng vẫn không thể quản được cái loại tính tình nóng nảy, qua loa này của Đinh Ninh nên vẫn đi gây chuyện, những người khác ngại thân phận của Mạnh Tất nên cũng không có làm ra cái gì lớn, cũng có thể nói là yên bình.

Mạnh Tất còn nhớ rõ lần đầu tiên hần gặp Đinh Ninh, là khi nhìn thấy một người toàn thân là máu đang quần ẩu với một đám người như dã thú trên con người ắt phải trải qua mỗi ngày.

Hần còn nhớ rõ nụ cười chiến thắng lúc đó của Đinh Ninh, trong lòng là một cảm giác nói không nên lời, loại cảm giác hưng phấn khi đột nhiên tìm được đồng loại khiến hần thiếu chút nữa đã chạy tới.

Thế nhưng trên thực tế, hần đã không làm vậy, mà hần lại yên lặng xoay người bỏ đi, không một tia lưu luyến.

Cho dù sau đó cũng tận lực tránh đi con đường kia. Nhưng hẳn vẫn sẽ nhìn thấy những trận quần áo không bao giờ ngừng này của Đinh Ninh ở các nơi khác nhau.

Đứng ở xa yên lặng nhìn, không đến gần cũng không đi xa.

Rốt cục có một lần, Đinh Ninh thua trận trong lúc bị vây công. Nguyên nhân là gì thì Mạnh Tất có biết, sở dĩ thua là vì số người đến vây công Đinh Ninh quá nhiều, một đợt lại một đợt, chỉ tăng không giảm. Từ một tầng chậm rãi tăng lên hai tầng, ba tầng, Đinh Ninh vẫn như trước lẻ loi một mình tác chiến, không ai giúp hẳn, vẫn chỉ có mình hẳn. Nếu đối phương một thân một mình thì không nói, còn nếu mang theo người, Đinh Ninh chỉ còn nước bị đánh đến máu me đầy người, cả người toàn thương tích.

Hắn thấy Đinh Ninh bị một người trong đó từ phía sau tập kích làm té xuống đất, liền không thể đứng lên nữa. Mà những người vốn còn đang e ngại nhìn thấy Đinh Ninh không còn nhúc nhích nữa, liền định vây lại gần Đinh Ninh.

Không thể đứng bên cạnh nhìn tiếp nữa, thấy Đinh Ninh sắp bị người đánh lén, Mạnh Tất từ một nơi bí mật gần đó cũng chỉ có thể nghiêng răng mắng một tiếng ngu ngốc. Nhìn cái người bị ngã xuống đất đứng không dậy nổi giữa vòng vây, còn một đám côn đồ nóng lòng xông vào ở một bên, hẳn hiểu rõ, nếu không đi cứu người kia, người kia nhất định sẽ bị những người đó đánh chết, tuy rằng có thể sẽ không chết nhưng nhất định sẽ bị thương nặng.

Nhanh chóng chạy tới, dùng thân thủ lưu loát giải quyết đám người hung tợn, có thể nói trong quá trình đánh, hẳn được thỏa nỗi khát máu khiến hẳn hưng phấn hẳn lên.

Liếm đi một ít máu dính trên tay, từ trên cao nhìn xuống những ánh mắt nồng đậm sợ hãi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười

toát ra vẻ ma quỷ.

Không để ý tới những người ở sau lưng vừa hoảng loạn chạy trốn vừa dùng thanh âm run rẩy hô lên mấy lời uy hiếp, hắn thông thả trấn định đi tới bên người Đinh Ninh, nhìn thẳng con trai như dã thú này.

Cả người toàn là máu, trên mặt cũng xanh tím chỗ này, bầm rập chỗ kia, hơn nữa hình như trên mặt còn có màu đỏ không bình thường.

Sau này hắn vẫn nghĩ, lúc đầu vì sao lại quyết định cứu người này. Hơn nữa, tại sao lại còn quyết định kết giao với người này?

Nhưng coi như là vì người này mà máu nhuộm đầy tay, hắn cũng không hối hận với lựa chọn ban đầu.

Đinh Ninh vẫn là anh em tốt, dù về sau bị Đinh Ninh phát hiện mình là gay, hắn vẫn không nói ghê tởm hay thể hiện chán ghét gì hết. Mạnh Tất biết hắn vẫn luôn yên lặng ủng hộ mình, vì vậy sau này vì Đinh Ninh, dù có chết Mạnh Tất cũng sẽ không nhúu mày, bởi vì đây là người anh em quan trọng nhất trong cuộc đời.

Hết chương 5

Chương 6: Đồ Dê Xôm*

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

*'Đồ dê xôm': gốc là 耍流氓 (的傢伙) (tức 'sái lưu manh (đích gia hỏa)'), theo cách giải nghĩa Trung Anh là người ko quen, ko thân nhưng lại cố tình đụng chạm (skin touch) vào ng khác. Tuôi chưa nghĩ ra từ nào khác cho nó thuần Việt, dùng tạm vậy đi ha =w=

Bonus: cái từ 'gia hỏa' hiểu như là một từ định dạng người/vật như 'tên/thằng/đồ/cái thứ/...'

"Đình Ninh, mày mà nôn lên xe tao, tao nhất định làm thịt mày..." Mồm thì nói những lời hăm dọa, nhưng trong mắt lại không kiềm được nỗi lo lắng. Với tay lấy một ít khăn lau thấm bớt mồ hôi trên mặt hắn, còn mở cửa sổ một bên để hắn dễ chịu hơn một chút.

"... Nặng thật." Cứng rắn kéo hắn từ chỗ ngồi cạnh ghế tài xế xuống, đi tới cửa. Mạnh Tất rốt cục cũng biết một người say rượu phiền toái cỡ nào, hiện tại Đình Ninh không khác gì một con bạch tuộc, kéo xuống cũng kéo không được.

Mùi rượu nồng đậm phảng phất bên mũi, còn có giọng mũi chỉ có ở người say vang bên tai.

"Mày đừng có lộn xộn nữa, không lấy được chìa khóa đây này." Thật hối hận vì mình không mặc quần rộng đi ra ngoài, móc mãi vẫn không móc ra được.

"Tao không tìm thấy, chìa của mày đâu?" Buông lỏng tay đang đỡ hắn, mò tay vào túi quần hắn tìm chìa. Còn chưa tìm được

chìa đã bị giữ tay lại.

“Dê xôm~” Đinh Ninh hí hai mắt mê mang đột nhiên lên tiếng, khiến Mạnh Tất sợ hết hồn. (=))) *cute vật vãi*)

“Cái gì mà dê xôm, rõ ràng chỉ là tìm chìa khóa thôi mà...” Chặt vật mãi mới móc được ra cái thứ kim loại kia để mở cửa nhà.

“Rầm” – Một tiếng vang khi có vật nặng ngã xuống đất...

“Sss, Đinh Ninh, mẹ mày, còn gây chuyện nữa, tao sẽ trói mày lại...” Xoa xoa cái ót bị đập vào cửa, hấn tức đến suýt nữa đá cái tên Đinh Ninh đang nằm dựa vạ vật lên người hấn xuống đất.

“Ừm... Thật thoải mái...” Cảm giác được sự mềm mại dưới thân, Đinh Ninh liền đổi sang tư thế nằm thoải mái hơn.

Mà Mạnh Tất lúc này thì có chút tê dại da đầu, bởi vì cái chỗ nào đó của Đinh Ninh đang chọt vào hấn, hơn nữa hơi thở thô nhưng ấm lại chứa đầy mùi rượu còn vừa vắn phun vào lỗ tai mẫn cảm của hấn có chết không cơ chứ.

Thật muốn chết mà...

“Cái thằng này đúng là...” Bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy rồi kéo hấn ra khỏi người, nhưng trên đường trở về phòng ngủ vẫn bị Đinh Ninh quấy rầy không ngừng.

Đinh Ninh hiện giờ cảm thấy cả người khô nóng, chỉ muốn cởi hết quần áo ra, tay cởi bớt hai nút áo rồi nhưng vẫn không thể giảm bớt được. Hấn ngửi thấy mùi hương dễ chịu đến từ người bên cạnh, không kiềm được mà chậm rãi dịch người tới gần.

“Này, mau lui ra cho tao...” Đẩy đầu hấn ra, không cho hấn làm mấy động tác kỳ quái nữa, lúc vừa đẩy được cửa phòng ngủ ra, Mạnh Tất cảm giác được hấn đang hôn cổ của mình.

“Thơm...” Còn đang đi tiếp chưa ngừng, Mạnh Tất sợ ý trong thoáng chốc liền bị hấn đặt ở dưới thân. Bị thân thể nặng nề của Đinh Ninh đè lên, hơn nữa sau khi Đinh Ninh say rượu, sức lực cũng trở nên mạnh đến đáng sợ.

“Khó chịu, khó chịu...” Phía trên ra sức hôn môi, phía dưới cũng không ngừng cọ cọ. Mạnh Tất ngẩng đầu một cái liền thấy khuôn mặt có chút tủi thân ở bên trên, ánh mắt trở nên ẩm ướt, gương mặt vì uống rượu mà trở nên hơi hồng hồng.

“...” Nói thật, Mạnh Tất chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của hấn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Một lát sau, Mạnh Tất hình như đã nghĩ ra nên nói gì, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Đinh Ninh miệng chặn miệng.

Răng lợi đụng phải nhau, trong cổ họng chậm rãi bốc lên một mùi gỉ sắt.

Khi hôn môi, Đinh Ninh chẳng có kỹ xảo gì ra hồn, không khác là bao với phương thức đánh nhau của hấn, đều tràn ngập dã tính. Mạnh Tất có một cảm giác mình sắp bị ăn sạch, hấn vì để cho Đinh Ninh dừng lại, liền hôn lại. Có lẽ là bởi vì được hôn thoải mái, Đinh Ninh từ từ yên tĩnh lại, nhưng phía dưới vẫn thỉnh thoảng cọ cọ.

Lưu động giữa cổ họng hai người là mùi rượu nhàn nhạt, khiến Mạnh Tất có chút suýt không dừng lại được.

Rõ ràng nên dừng lại không phải sao, vì sao vẫn cảm thấy...

Mạnh Tất chợt quay mặt sang bên, lúc tách ra còn có thể cảm giác được một sợi tơ trong suốt làm người phát điên cũng kéo theo sau.

Đình Ninh tựa hồ của chút bất mãn, môi cố tìm đến cái nơi có thể làm cho hắn thoải mái.

“Đình Ninh, mau dừng lại. Mà chỉ đang say, không nên làm tiếp những chuyện kỳ quái này...” Dốc sức lùi về phía sau, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi hoàn toàn.

“Khó chịu, khó chịu...” Mạnh Tất thấy nét mặt của hắn bây giờ, ngực đột nhiên có chút bình thường trở lại.

Vươn tay kéo quần Đình Ninh, tay cầm dục vọng đang sưng lên chậm rãi chuyển động cổ tay lên xuống.

Bên tai chính là tiếng thở dốc thô trầm của Đình Ninh, Mạnh Tất cảm giác đúng là cực kỳ tình sắc.

Lúc trước khi giải phóng, Đình Ninh lại hôn hắn lần nữa. Lúc này đây, trong lòng Mạnh Tất bén rễ một cảm giác vi diệu.

Ngày hôm nay đúng là, đúng là loạn hết rồi.

=====

“Chu Phòng Tôn, hôm nay cậu đi kiểm tra kỷ luật sân trường với tôi...” Mới hết giờ học, Tôn Tượng liền đi tới bên cạnh cái người đang buồn ngủ, vỗ vỗ vai cậu.

“...Hơ.” Rõ ràng là bị dọa sợ, Chu Phòng Tôn vô vớ ngực do vừa bị dọa sợ mà tim đập dồn dập, “Mày đừng thoát ần thoát hiện* như thế có được không?” Bất mãn lên tiếng oán giận, cậu nâng cằm nhìn gốc đa già đã cành lá um tùm.

**Thoát ần thoát hiện: gốc 一惊一乍 (tức ‘nhất kinh nhất sạ’), từ giải nghĩa từng chữ của QT ca ca và baike thúc thúc thì t tự hiểu với hai nghĩa: 1 là bất ngờ xuất hiện làm dọa ng khác, nó giống như ‘jump scare’ trong phim ma á, 2 là giống với câu t biên ở trên ‘thoát ần*

*thoắt hiện'. *Thỉnh comment của cao nhân**

“...” Không đáp lời.

“Tao không đi, mày có trùng mắt liên tục tao cũng không đi.”
Nhớ tới trước đó nhất thời nóng nãy mà đáp ứng làm việc với
hắn, Chu Phòng Tôn bây giờ hồi hận đến xanh cả ruột.

Không chỉ đi theo hắn như một người hầu nhỏ, đôi khi còn bị sai
sử làm một số chuyện ngu xuẩn. Cậu còn nhớ rõ lúc thay Tôn
Tượng đi khéo lời cự tuyệt một người cảm mến hắn còn bị
người ta cay cú tâng cho một bạt tai, nguyên một dấu tích năm
ngón tay trên mặt, may là cậu có thuốc bôi chuyên dùng, không
thì nhất định phải mất ngày mới bớt sưng. (=))) *buồn của Tôn*)

Hơn nữa, có đôi khi, nửa đêm còn bị gọi điện, cậu nếu không
tiếp điện thoại thì nó sẽ kêu liên tục. Khi cậu nhận điện hỏi có
chuyên gì, đầu dây bên kia lại sẽ như bị thần kinh mà nói một
câu: “Cậu nên đi tiểu đêm rồi, mau đi tiểu đi...” (=))))))

Đm, đúng là lúc đó chỉ muốn ném phăng cái điện thoại đi luôn.

“Tôi nghe nói ở khu bể bơi có người đang đánh nhau, hình như
là đang quần ẩu. Có kịch hay miễn phí mà cậu lại không đi à?!”
Nhìn cậu chậm rãi biểu hiện ra hứng thú, hắn nhếch mày nhìn
cái người đang cố gắng giữ bình tĩnh kia, “Thực sự không đi sao?
Haizz, vốn nghĩ nếu đến hiện trường không ngăn nổi thì sẽ để
người nào đó giải quyết mà. Cậu không muốn đi, tôi đi một
mình cũng được.”

Làm bộ tiếc rẻ lắc đầu, đứng thẳng người đi tới cửa.

Chu Phòng Tôn cũng có chút động tâm, từ khi bị Tôn Tượng áp
chế, cậu lâu rồi chưa được đánh một trận nào đã nghiền. Bởi vì
dù cậu có chọn chỗ bí mật cỡ nào đi nữa, Tôn Tượng vẫn sẽ dẫn
theo một đám người hội học sinh tới ngăn lại.

Gần đây có thể nói cuộc sống của cậu luôn bị vây trong một trạng thái...

Bị áp bách, bị quấy rầy, bị quản chế.

Mà cậu vẫn không thoát được...

Chương 7: Hô Hấp Nhân Tạo Sâu

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

“...Chờ chút.” Có chút lúng túng mở miệng, nhìn gương mặt cười như không cười của Tôn Tượng, cảm giác có hơi đau dạ dày: “Tao đi khổng chế cục diện, trong trường hợp lỡ có tình huống phát sinh.”

“Đi, đi thôi.” – Với tay nắm chặt tay cậu, kéo cậu từ trên ghế lên, trên mặt mang nét tươi cười.

Được một bàn tay dịu dàng ướm mồ hôi cầm lấy, hơn nữa còn có thể cảm giác được độ ấm truyền tới từ tay hắn, cậu đưa mắt liếc nhìn bàn tay trắng nõn của Tôn Tượng, nghĩ thầm nếu đó là tay của một em gái, mình nhất định sẽ vì hai bàn tay này mà theo đuổi em đó tới tay. Thế nhưng, đây lại là một thằng con trai, lại còn là một tên luôn làm người khác đau đầu.

Ssss, thực sự là đau đầu~

“Hình như bắt đầu rồi thì phải?!” Mới vừa đi tới cửa, chợt nghe thấy tiếng ‘choang’ cùng với những tiếng âm ỉ, ồn ào bên trong, Tôn Tượng cau lại đôi mày tinh xảo, trong đôi mắt đen dưới gọng kính đen lóe lên một tia sáng khác.

“Nếu như không ngăn được, có được khai đao không?!” Nhìn vẻ mặt nóng lòng của Chu Phòng Tôn, hắn gật đầu.

“Nếu như không thể giải hòa, đánh nhau trong trường học cũng sẽ không phạm lỗi lớn.” Hắn đỡ gọng kính đang trượt xuống, “Yên tâm đi...”

“Ừ, tao biết rồi.” Nghe được lời đảm bảo của Tôn Tượng, cảm giác háo chiến trong lòng lại trở nên trầm xuống. Hít một hơi, ngăn lại cảm giác sốt sắng trong lòng, cậu theo Tôn Tượng đi vào bên trong.

Rõ ràng có dấu vết đánh nhau, Chu Phòng Tôn nhìn thoáng qua người của hai bên. Người mỗi bên đều có vết thương, đồng phục cũng đầy nếp nhăn. Cậu thấy Tôn Tượng cau mày, nhanh chóng ngăn cản hai bên đánh nhau.

Cậu đứng ở cách đó không xa còn nghe được – một giọng nói mang theo chút kinh hoảng: “Thủ lĩnh, đừng đánh nữa đừng đánh nữa, ủy viên kỷ luật Tôn Tượng tới rồi...”

Cậu quay đầu nhìn cậu trai đứng ở giữa ăn mặc chỉnh tề, đột nhiên cảm thấy cái cậu trai này đứng ở giữa đám này có hơi giống như hạc đứng giữa bầy gà vậy.

Cậu lắc lắc đầu, từ từ đi đến đứng ở bên phải của Tôn Tượng.

“Nguyên nhân mấy người đánh nhau...” Giọng nói lạnh lùng như khối băng, làm người nghe xong không khỏi cảm thấy – run sợ trong lòng.

“...Bọn tôi.” Nhìn bộ dáng thì có vẻ là sợ hãi, Chu Phòng Tôn lại nhìn ủy viên Tôn Tượng, tuy rằng thân hình cũng thường thường nhưng hấn lại giống hệt một con sói, làm người khác phải e sợ.

“Hừ..” Người của một phe khác trực tiếp im lặng không nói, nhìn thì rất có khí thế, nhưng cứ nhìn đến hấn bị đám đen một mắt, Chu Phòng Tôn lại không nhìn được muốn cười.

“Nhị thiếu gia Bạch gia, cha cậu là Bạch Vũ Thần phải không?!” Hấn nhìn thiếu niên ngạo mạn kia, đưa mắt nhìn qua.

“Phải...” Bởi vừa được nhắc tới thân phận có lợi cho mình, Bạch Triệt thẳng thẳng lưng, bày ra một bộ dạng kiêu ngạo miễn cưỡng.

Mà Tôn Tượng cũng chỉ thản nhiên liếc nhìn cậu ta, rồi lại nhìn về phía người bên cạnh: “Cậu là vì sao?!”

“Không biết, người này đột nhiên chạy đến chỗ tôi nói muốn khiêu chiến với tôi...” Người kia trả lời có chút miễn cưỡng, giơ tay gãi gãi trán vì mồ hôi làm tóc dính lên trán.

“Ừ, tôi hiểu sơ sơ rồi.” Tôn Tượng nhìn sang cái người đang đứng chờ ra nhàm chán nhìn mặt đất, ngẩng đầu nói với Bạch Triệt: “Bạch Triệt đình chỉ học một tuần, Mộc Thanh đình chỉ học 3 ngày...”

Toàn bộ hồ bơi trở nên yên tĩnh, Bạch Triệt tức giận mắt trừng lớn, mà Mộc Thanh lại im lặng đồng ý, sau đó Mộc Thanh cùng với khuôn mặt bị đám đen mang theo người ra ngoài.

Tôn Tượng nhìn Bạch Triệt đang cắn răng nghiến lợi, bất đắc dĩ rũ mắt xuống. Chu Phòng Tôn cũng lắc đầu, tùy tiện lầm bầm một câu: “Đúng là một lũ vô vị, hại tao không được đánh nhau...”

“Mày vừa mới nói cái gì?!” Cầm tức nhìn cậu, Bạch Triệt mắt mở trừng trừng, hiển nhiên đã nghe được Chu Phòng Tôn nói gì.

“Đúng là rồi quá không có gì làm, lại cứ thích đi khiêu chiến người khác, rõ ràng còn không biết người ta lợi hại ra sao.” Mặt nhẵn lại, Chu Phòng Tôn huých toẹt luôn sự coi khinh của mình đối với cậu ta.

“Mày...” Tức tối đến nói không nên lời, mặt Bạch Triệt đỏ bừng một mảnh, tay nắm chặt.

“Được rồi, đi...” Tôn Tượng ra mặt nói đi, Chu Phòng Tôn cũng chậm chậm đuổi theo, còn chưa đi đến bên cạnh hắc đã cảm giác đằng sau có một lực mạnh đẩy mình xuống hồ.

“Phù phù.” Một bọc nước lớn văng vào người Tôn Tượng và Bạch Triệt đang đứng bên cạnh hồ.

“Bạch Triệt, mày làm cái gì vậy?!” Nhìn cái người đang cười vì vừa thực hiện được mưu đồ, cùng với người đang hốt hoảng dưới nước, hắc cau mày trực tiếp khiển trách tên đầu xỏ.

“...Tao.” Bạch Triệt nhìn gương mặt âm trầm của hắc, trong lòng thâm rùng mình, nhưng nét mặt không thể hiện ra vẻ sợ hãi, “Đẩy thì đẩy thôi, dù sao thì rơi xuống hồ bơi cũng không chết được...” Nói xong còn nhún vai một cái.

“Vậy mày nhìn cậu ấy bây giờ có giống như là không có chuyện gì không?!” Mặt lạnh nói hết lời, ngay cả đồng phục cũng không cởi, hắc liền nhảy xuống nước.

Bạch Triệt nhếch mày, nhìn về phía hồ, quả nhiên người ở trong hồ ngay cả ngậm nước cũng đã không còn nuốt được, đang chìm dần vào trong nước.

Không đợi Tôn Tượng cứu được người, Bạch Triệt hô to một câu tao đi, liền vội vã trốn mất.

Ôm được người lên bờ liền đặt lên thành hồ.

Mặt của Chu Phòng Tôn hiện tại giống hệt như giấy, không còn tí huyết sắc nào, Tôn Tượng nhìn cậu khi ở trong nước là biết cậu chắc chắn là sợ nước, nhìn cậu lại còn bất tỉnh, sợ cậu bị chết đuối, liền nghiêng người, hạ thân xuống.

Hút đủ không khí, đặt môi mình lên môi cậu. Nhẹ nhàng đưa

không khí vào, Tôn Tượng đặc biệt tập trung hô hấp nhân tạo, không để ý tới cảm giác mềm mại của môi đối phương, không chú ý tới lông mi đen dài như bàn chải gần trong gang tấc của đối phương.

Tuy rằng mặt không biểu cảm hô hấp nhân tạo, nhưng mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên người thiếu niên lại tràn vào mũi hắn, không có mùi thuốc lá nồng nặc nữa, ngực Tôn Tượng lỡ một nhịp.

Tiếp tục truyền khí...

Chu Phòng Tôn nghĩ có một thứ gì đó hơi ngọt ngọt đang đè lên môi mình, hơn nữa còn có chút không khí thổi vào.

Cậu chậm rãi mở mắt ra, lại thấy một cảnh tượng suýt chút khiến tim cậu ngừng đập. Tôn Tượng đang hôn cậu, mặc dù không đưa đầu lưỡi vào -_-#

Cậu đỡ đầu nhìn cái tên muộn tao* gần ngay trước mắt nhưng đã bị cậu rửa ở trong lòng vô số lần, đột nhiên có cảm giác muốn khóc quá.

**Muộn tao: Là kiểu người không dễ dàng thể hiện và bộc lộ tâm trạng cá nhân, nổi buồn và thay đổi cảm xúc, nhưng thường cư xử bất ngờ trong các tình huống hoặc môi trường cụ thể. Có thể hiểu như là ngoài lạnh trong nóng, trong ngoài bất nhất á.*

Ơm, nụ hôn đầu tiên của ông đây...

Mẹ nó, mày không thể ngẩng đầu lên nhìn tao đã tỉnh hay chưa à? Ông đây cũng không phải công cụ chuyên dùng để luyện hơi, mẹ nó...

Bên này còn đang nỗ lực chửi rửa, bên kia cuối cùng cũng ngừng lại.

Nguyên nhân là, cơ mặt Tôn Tượng mới rồi...

Có điều là, cơ mặt Chu Phòng Tôn còn mới hơn...-_-#

Tôn Tượng ngẩng đầu bỗng nhiên thấy Chu Phòng Tôn đã mở mắt từ bao giờ, cậu đang ai oán mở to hai mắt thoát nhìn như là chết không nhắm mắt vậy.

Điều này khiến cho Tôn Tượng lại càng sợ hơn, sờ sờ mặt cậu hỏi một câu: “Ổn không?!”

“Ổn rồi, ổn rồi, con mẹ nó tất cả đều ổn rồi.” Hiện tại có thể nói sắc mặt cậu rất khó coi, hơn nữa lời nói ra cũng run run, lại bị một tên muộn tao chết tiết hôn, dù biết là vì cứu mình, nhưng trong lòng cậu vẫn có gút mắc.

“Không có việc gì là tốt rồi...” Lưu loát đứng lên, hắc đề nén sự khác thường trong ngực, vươn tay qua trước người Chu Phòng Tôn vẫn đang ngồi trên đất, “Đi...”

“...Hừ.” Tuy là bất mãn nhưng vẫn đưa tay qua cho hắn.

Chương 8: CùNg Nhau, Mau Đi Thay Quần Áo

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Quần áo hai người đã hoàn toàn ướt đầm, Tôn Tượng lén liếc mắt nhìn cái cậu trai bước một bước lại để lại một dấu chân nước, hắn không biết nên biểu đạt thắc mắc trong lòng như thế nào.

Kiểu như là vừa mới hô hấp nhân tạo cho cậu ta, có nôn nóng và bất an nẩy lên trong lòng, ngoài ra rõ ràng đã tỉnh rồi nhưng Chu Phòng Tôn lại – không động đậy, để kệ hành động của hắn, hắn cảm thấy vui mừng cũng như hoang mang không sao tả được.

Hắn còn nhớ rõ khi mình nhìn thấy bộ dạng muốn chết của cậu, cảm giác đầu tiên mọc lên lúc đó không phải là chán ghét mà là cảm thấy rất muốn sờ sờ mái tóc để làm người khác chú ý của cậu.

Thực đúng là, ghê quá... (=))) *má, mắc cái quần gì tự nghĩ tự ghê vậy giờ!!)*

Chu Phòng Tôn nhìn khuôn mặt có hơi vằn vẹo của hắn, đi tới trước mặt hắn nói: “Quần áo ướt hết rồi, làm sao giờ?!”

Tôn Tượng nghe được cậu nói, mới từ từ ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời đôi mắt Tôn Tượng trở nên đẹp lạ thường, gọng kính vàng đang được cầm trên tay cũng được chiếu sáng rõ.

Ngẩng đầu một cái, những giọt nước trên mặt chưa lau khô trượt xuống cằm chui vào trong cổ áo, Chu Phòng Tôn nhìn cái

cổ trắng noãn mà len lén nuốt từng ngụm nước bọt.

Nếu đây là một đứa con gái thì tốt rồi, nhưng lại cứ là một thằng con trai cứng đơ đơ.

Một bên sáng, một bên nghịch sáng.

Tôn Tượng ngẩng đầu nhìn người đang trước bị quần áo ướt sũng dán sát vào người, không kiềm được mà hơi sững sốt, vẩy vẩy một đầu tóc ướt đầm rồi hướng đường nhìn lên phía trên lại thấy khóe mắt cậu hơi đỏ, tim đập còn nhanh hơn trước, nhịp tim dần trở nên không đồng đều.

Hắn đặt tay lên sờ vào ngực mình đang nóng dần lên, hô hấp từng ngụm từng ngụm, như hắn mới là người vừa bị đuối nước xong vậy.

Trong mắt của Chu Phòng Tôn, Tôn Tượng giống như sắp lên cơn, hơn nữa đồng phục của họ là màu trắng, bị nước làm ướt liền không khác gì trong suốt. Mà tay Tôn Tượng vẫn còn đang đặt ở cái vị trí ẩn hiện kia, cứ như là hắn đang tự sờ bản thân.

Chu Phòng Tôn đột nhiên muốn phun một búng máu ra ngoài.

Cậu ngẫm lại bản thân bây giờ giống một thằng con trai lỗ mãng không có tiền đồ cứ nhìn chăm chăm vào Tôn Tượng không tha, trên mặt có chút nóng, vì vậy cậu xoay đầu bới bới đầu nhìn về hướng khác.

Một lát sau, nghe được giọng nói nhàn nhạt của Tôn Tượng:
“Chúng ta đi thay quần áo sạch.”

“Đi đâu?!”

“Đương nhiên là đi đến phòng thay quần áo rồi, nếu không thì...” Mắt nhìn cậu, tay lại kéo cậu, “Đi tìm một chỗ yên tĩnh...”

“...” Hiện tại Chu Phòng Tôn đã không biết nên nói cái gì, cậu bấu môi tùy ý hấn dắt đi.

Đi qua từng cái cửa sổ phòng học, Chu Phòng Tôn mặt không biểu tình, thế nhưng lúc gần đi đến phòng học của mình, cậu thấy một người đang ngó ra ngoài cửa sổ, lại cảm thấy càng hoảng sợ hơn, bởi vì bây giờ cậu và Tôn Tượng đang cầm tay nhau.

Theo bản năng cậu muốn rút tay lại, nhưng Tôn Tượng liếc mắt nhìn một cái, cậu lại không dám lộn xộn nữa. Tôn Tượng nhìn theo ánh mắt của cậu, thấy có người đang ngó ra ngoài thăm dò, cười cười.

“Gan nhỏ đi khi nào thế? A...”

“Không phải, cứ nghĩ hai thằng con trai dắt tay nhau có hơi kỳ quái...”

“À...” Hấn dừng một lúc, lại nói: “Cậu chờ tôi một chút.”

“Ừ.” Tôn Tượng ngây ra một lúc, người này từ khi nào trở nên nghe lời như vậy, nhưng ngẫm lại có lẽ là do trước đó mình cố chấp năm lần bảy lượt, mới không phát hiện ra. Hấn lắc đầu, đi tới cửa phòng học.

“Cô giáo, em muốn xin nghỉ một tiết.” Âm lượng làm tỉnh một vài người đang buồn ngủ.

Còn chưa nghe được cô giáo trả lời đã nghe được giọng nói hưng phấn của một số nữ sinh: “A a, đúng là rất quyến rũ mà...”

“Tôn Tượng thật là đẹp trai...”

Cô giáo cạ lời, Tôn Tượng lại có vẻ không kiên nhẫn. “Cô, em và

Chu Phòng Tôn xin nghỉ.”

“Được...” Mặt cô giáo kia cũng đỏ.

Sau khi nghe được lời đồng ý, hắn không dừng lại một giây nào liền đi tới bên cạnh Chu Phòng Tôn, kéo cậu đi thẳng.

“Này, thấy gì không?!” Tuy rằng người đi rồi, nhưng vẫn có một nữ sinh nhìn thấy được động tác của hai người, nữ sinh đó cọ cọ bạn ngồi cùng bàn nói: “Tôi nói này, vừa rồi tôi thấy Tôn Tượng kéo cái tên đáng ghét kia đi đó.”

“Ê?! Không thể nào...” Người kia ngẩng đầu, vẻ mặt không tin.

Vẻ mặt nữ sinh kia cũng có chút không tự nhiên, nhìn chằm chằm vào người ngồi cùng bàn rồi nói: “Nếu là tôi trước kia, tôi cũng không tin đâu, nhưng bà nghĩ mắt tôi để trang trí à, mắt tôi còn là 10/10 nhé.”

“Ấy, mà quần áo Tôn Tượng đều ướt hết rồi, hơn nữa hai người bọn họ lại còn xin nghỉ cùng nhau...Không- phải- chứ...” Nữ sinh tóc ngắn vẻ mặt kinh hoảng nói.

“Không đâu, đừng nói mò...” Bị lời nói của bạn cùng bàn làm cho kinh hãi, nữ sinh kia vội vàng nói sang chuyện khác mới ngưng được nỗi sợ hãi này. (*Nó là nỗi sợ hãi luôn á hả? =....=*)

=====

“Mày muốn đi đâu thế?!” Bị kéo đi đến nỗi choáng váng, rốt cục không chịu nổi nữa.

“Đến rồi... Vào đi.” Rất quan tâm mà mở cửa cho Chu Phòng Tôn, chờ cậu bước vào rồi mới đóng cửa lại.

“Đây là phòng nghỉ của nhân viên?” Chu Phòng Tôn nhìn hàng

chế được sắp xếp chỉnh tề, không nén được lòng hiếu kỳ.

“Ừ...” Tôn Tượng bước tới trước một hàng tủ rồi mở ra một ngăn tủ trong đó, lấy ra một bộ quần áo ném cho cậu.

“Ừm...” Chu Phòng Tôn kéo bộ quần áo từ trên đầu xuống, nhìn bộ quần áo thuần một màu đen, khoe miệng giật giật. Cậu thấy trong tay Tôn Tượng cũng đang cầm một bộ thuần màu đen, lập tức cảm ngôn.

“Thay đồ nhanh lên, nếu tranh thủ còn có thể học tiết cuối...” Cởi xuống bộ đồng phục ướt nhep, hắn nhìn người trước mắt vẫn đứng như trời trồng thì không khỏi sốt ruột, “Không thay đồ sẽ bị cảm đấy, mau thay đi...”

Kỳ thực hắn không biết Chu Phòng Tôn bất động là bởi vì nhìn thấy nửa thân trần của hắn, mặc dù không có lộ toàn thân nhưng vẫn có một khoảng lớn thân thể đang lồ lộ ra đấy.

Đặc biệt là hai núm đỏ sẫm ở trên mảnh thân trắng nõn của hắn còn đang lắc lư trước mặt cậu.

“Này, đang nghĩ cái gì thế?! Mê man như vậy...” Vỗ vỗ vai cậu, mới thấy người nọ như vừa mới tỉnh từ trong mộng ra vậy.

Chu Phòng Tôn thiếu chút nữa đã nói là đang nghĩ đến mày, nhưng cậu vẫn nhin lại được: “Nghĩ về chuyện hôm nay...”

“À, thế à.” Vỗ vô cậu, nói: “Nhanh thay quần áo đi, không là bị cảm đấy.”

“Ừ.” Gật đầu, rồi cũng cởi quần áo mình ra.

Tôn Tượng bây giờ đang quay lưng về phía cậu, đương nhiên là không nhìn thấy cặp mắt ra-đa ở đằng sau đang quét từ trên xuống dưới, không sót một chỗ nào.

Vai rộng, eo nhỏ, hai chân thẳng tắp, phụt, còn có cái mông vênh kia. (:v)

Chu Phòng Tôn vội vã quay lưng không dám tiếp tục nhìn loạn nữa, cuống quýt mặc bộ đồ của mình.

Chờ đến khi đều đã mặc xong rồi, hai người quay sang quan sát đối phương một chút.

Nhìn nhìn, hai người cùng phụt cười.

Chu Phòng Tôn vỗ vỗ ngực mình, cười đến sáng mặt: “Chờ tao về, tẩy rửa sạch sẽ cho mày rồi mang đến sau.”

Mà Tôn Tượng lại cười hỏi cậu: “Người cậu bẩn lắm hả?!”

“Khụ, cũng không phải...” Đột nhiên hiểu ra lời nói vừa rồi có vẻ quá khách khí, cậu hấp tấp khoát tay một cái, mặt cũng đỏ lên.

Tôn Tượng nhìn cậu một cái, nói: “Tôi không vội mặc, khi nào trả cũng được.”

“Ừ.” Cúi đầu biểu thị sự đồng ý.

“Đi...” Vỗ vỗ vai cậu, chỉnh lại quần áo rồi ra cửa đứng chờ.

“Tới ngay.” Nhanh chóng chạy đến bên hắt, cười hở nguyên hàm răng trắng sáng.

Hết chương 8

Chương 9: Thằng BạN ChảNg KháC Gì Heo

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Hôm sau, lúc Mạnh Tất tỉnh lại thấy Đinh Ninh co lại bên mép giường ngủ, thoát nhìn đã quen ngủ kiểu này rồi. So với lúc hắn uống rượu say rồi lăn qua lăn lại thì tốt hơn bao nhiêu, chỉ là tư thế ngủ này thật đúng là chẳng có hình tượng gì cả.

Cả người như một con sâu lông to, thân thể chui vào trong, quần chặt không nhúc nhích, cong thân cố chấp ngủ ở mép giường.

Mạnh Tất xuống giường, đẩy Đinh Ninh đang ngủ bên mép sắp ngã xuống vào giữa giường, hắn sợ nếu như Đinh Ninh lại mơ đi đá người hay gì gì đó, nhất định sẽ từ trên giường ngã xuống rồi bị đập đầu sưng một cục.

Ngáp một cái, đi vào toilet chải đầu, thay quần áo, lại vào bếp nấu bữa sáng cho hai người. Hắn nhìn vào gương nhỏ đặt trong tủ âm tường thấy mặt mình tiều tụy hẳn, nói trắng ra là có chút như miệt mài quá độ.

Ngày hôm qua không hiểu sao luôn bị Đinh Ninh dây dưa, quần quýt nhau như cặp tình nhân, làm trong lòng hắn có khác lạ. Hơn nữa ngày hôm qua còn không chỉ đơn giản là hôn môi với Đinh Ninh, hắn nhìn hai bàn tay độc ác của mình, đột nhiên mắt trợn tròn, đưa tay xuống dưới vòi nước xả nhiều lần.

Thế nhưng chỉ cần người nghĩ tới, cả người hắn liền khó chịu. Dù sao người kia cũng không giống mình, hơn nữa người kia còn là người anh em cùng trải qua mưa gió khổ đau với mình, hắn dù có là đồng giới hay có đi đùa giỡn tình cảm như thế nào

đi nữa cũng sẽ không động vào người bên cạnh mình, bởi vì đó là anh em.

Huống hồ, người hấn thích là – Chu Phòng Tôn.

Hạ xuống lông mày vừa nhếch, ánh dương quang xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên gương mặt tuấn mỹ của hấn, tỏa ra một nét đẹp dịu dàng làm người khác kinh diễm.

Đình Ninh bị Mạnh Tất đập cho tỉnh, dường như còn có di chứng hậu say tượu, Đình Ninh lăn mấy vòng trên giường đến khi lăn xuống giường mới bò ra khỏi chăn.

“Chuyện gì, óáp ~ “ Nước mắt lưng tròng ngáp một cái, hấn xoa xoa mắt nhìn cái người từ trên xuống dưới đều đang tỏa ra sự tức giận ở trước mắt.

“Ăn cơm, con heo chết tiệt...”

“À.” Ngoan ngoãn chạy vào toilet tẩy rửa sạch sẽ, mới chậm rãi đi ra, có hơi thấp thỏm nhìn Mạnh Tất.

“Mạnh Tất, em sai rồi...” Bày ra một vẻ mặt hối lỗi sâu sắc, nhưng sau khi nhìn thấy cái mặt đen xì của Mạnh Tất, hấn cũng đại khái đoán được hấn có lẽ đã gây ra chuyện gì rồi.

“Hử?!” Lông mày như điêu khắc khế nhếch, nhìn người đàn ông vẻ mặt thành khẩn trước mặt, vừa ăn cơm vừa chờ câu tiếp theo.

Trên mặt là vẻ lạnh lùng, sóng lớn đến cũng không hãi*.

**Gốc: Ba lan bất kinh (波澜不惊), ba lan: sóng lớn/ sóng dữ/ hoàn cảnh ngặt nghèo..., kinh: kinh hãi, sợ hãi...*

“Có phải hôm qua em nôn vào người anh không?!”

“Không...” Gắp một đũa thức ăn đặt vào trong bát mình, mắt vẫn rất chuyên chú nhìn chăm chăm vào bàn cơm.

“Ặc, hay là...” Ngẫm một chút lại nói: “Em uống rượu say rồi hát?!”

Kỳ thực hỏi câu này là có nguyên nhân, bởi vì trước đây hắn rất thích hát một hai câu khi không có việc gì, một vài anh em lúc đầu e ngại vì hắn là đại ca nhà mình nên còn cho hắn chút mặt mũi, nhưng bởi vì hắn hát lệch tông nghiêm trọng, theo như lời Mạnh Tất thì là giống như một con gà trống bị bóp cổ đang cưỡng gian màng tai yếu ớt của bọn họ, cho nên hắn cũng không dám hát nữa.

“Cũng không phải...” Lại lắc đầu.

“VẬY, THÌ LÀ GÌ?!”

“Ngáy ngủ, đá người, cuốn chần!!!!” Liệt ra một đồng tội trạng, Mạnh Tất lạnh mặt nghiêng răng nghiêng lợi lườm hắn: “Mày là đồ ngu, những cái chuyện ngu xuẩn thế này mà mày cũng làm được.”

“.....” Hiện tại Đinh Ninh thân là một thằng đàn ông thân cao mét tám không nén nổi mà đỏ cả mặt, “Em không biết, em bình thường ngủ rất tử tế...”

Ném tới một cái lườm: “Mày chắc không muốn tao nói những chuyện mất mặt như thế này nói cho người khác nghe đâu nhỉ?!”. “Em sai rồi, em sai rồi được chưa? Đã lúc nào rồi mà anh còn nhớ rõ mấy chuyện kia chứ...” Khẩn trương cầu xin tha thứ, “Em từ rày về sau tuyệt đối sẽ không uống rượu nữa được chưa?!”

“...Hừ, đồ ngu, ngay cả một chuyện nhỏ cũng làm không xong.”

Hắn gấp đũa ném vào trong bát Đinh Ninh, “Rượu vẫn phải học uống, không thì sau này làm sao đi xã giao với tao được.” (*ổng ném đũa thiệt đó bà con, tuổi hồng có viết sai đâu:o, siêu thiệt chứ!*)

“Được được được, ái chà, cơm hôm nay ngon thật đấy ~” Vội vã ăn cần gấp một đũa thức ăn cho Mạnh Tất, luôn mồm khen ngợi tài nghệ nấu nướng của hắn, sau cùng một cái trụng lạnh của Mạnh Tất thành công khiến Đinh Ninh lăm mồm ngậm miệng lại.

=====

Lúc về, Chu Phòng Tôn đang ôm quần áo đã khô được một nửa đi về trên con đường cũ, lại thấy người đàn ông đó đang dựa lưng vào tường.

Khác với ngày thường, bên cạnh hắn lại không có những thủ hạ kia, ngay cả người đàn ông có vẻ mặt dữ dằn kia cũng không ở đó cùng hắn.

Một mình đứng ở chỗ rẽ, ánh lửa từ tàn thuốc chớp tắt chớp sáng theo quy luật, ngọn đèn vàng nhỏ ánh lên gò má hắn, hết sức nhu hòa.

Có thể nói, Mạnh Tất là một người đàn ông có một gương mặt đẹp như tranh.

Cậu rũ mắt xuống, ánh mắt rơi vào bộ quần áo đang ôm trong lòng, đột nhiên nhớ lại cái người có vẻ đẹp lạnh lùng, tuấn mỹ kia. Cậu hít vào một hơi, cố ý bước nhẹ chân hơn, đi từ từ về phía trước.

Mạnh Tất như đã cảm giác được, nghiêng đầu vừa lúc thấy được Chu Phòng Tôn giống như một học sinh ngoan, an tĩnh bước tới.

“Chu Phòng Tôn...” Rõ ràng lúc nhìn thấy người cậu, hắn có hơi

ngạc nhiên.

“Chuyện gì?!” Lanh lùng lên tiếng.

Ngẩng đầu, một bên gò má dưới ngọn đèn chiếu xuống nom có vẻ ôn hòa, nhưng bên mặt còn lại lại bị vây trong bóng tối. Tuy rằng nhìn có vẻ biết điều, nhưng về bản chất, cậu vẫn không thay đổi. Lúc nói chuyện vẫn dùng giọng điệu khó chịu, lúc đối mặt với người hân không thích hay người xa lạ đều sẽ không hề cố kỵ mà biểu hiện ra cảm xúc chân thật nhất.

Có thể là mình đã bị ghét rồi, mỗi ngày nhất định đều sẽ đứng ở ngõ hẻm mà Chu Phòng Tôn nhất định phải đi qua.

Hắn cười phui một tiếng, trên mặt đều là vẻ trào phúng bản thân. Ném điếu thuốc trong miệng xuống mặt đất, dùng đầu ngón chân dẫm tắt. Điều chỉnh lại tâm trạng của mình, lúc đối mặt với Chu Phòng Tôn lại khôi phục thành Mạnh Tất của thường ngày.

“Tao nghĩ cả mày và tao đều biết tao muốn nói gì...” Rũ mắt xuống, cả người giống như một pho tượng người được điêu khắc tinh xảo.

Chương 10: Về Mặt Oán Phụ

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

“Tôi không biết.” Ôm chặt quần áo của mình, Chu Phòng Tôn cắn răng lạnh lùng lên tiếng: “Tôi đã nói với anh là đừng đứng đây đợi tôi nữa rồi mà.”

“Em biết rõ...” Vẫn chưa nói xong, đã bị đối phương cắt lời.

“Không thể nào.”

Nửa sau câu nói kia ba chữ ‘anh yêu em’ cứ như thế cứng rắn cắm trong cổ họng Mạnh Tất, chặn ngang họng khiến hần khó chịu.

Sắc mặt hần trắng bệch, biểu tình có hơi bất đắc dĩ: “Thật sự rất khó để chấp nhận như vậy à?!”

“.....”

“Thật sự không có cách nào chấp nhận sao?!”

“Xin lỗi, không có.” Hiện tại sâu trong mắt Chu Phòng Tôn là một tảng băng, sao có thể cho phép một người như vậy xâm nhập vào thế giới của mình được, hơn nữa đó còn là một người đàn ông tùy tiện nói yêu mình.

“Vâng, xin lỗi.” Tựa hồ đó là một lời xin lỗi rất thành tâm, Mạnh Tất chậm rãi khom người xuống.

Trong giọng nói có thể nghe ra được chút run run nhàn nhạt:

“Sau này sẽ không gặp ở đây nữa.”

Thật sự không muốn bị ghét, thật sự rất muốn cậu ấy có thể chấp nhận.

“Nếu như có chuyện gì muốn anh giúp, hãy đến Vô Sắc tìm anh.”

“Không cần.”

Hắn nhắm mắt nghe cậu cự tuyệt, môi mím chặt, dưới hàng mi dày mảnh cất giấu một đôi mắt ảm đạm, bên trong đó đã lặng lẽ chứa đầy ưu thương.

Nhìn cặp chân đã bước đi lại quay về chỗ cũ, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trong vắt của Chu Phòng Tôn: “Kỳ thực, tôi không nhất định là người duy nhất mà anh thích, thiếu tôi hay thêm tôi thì cũng có sao đâu?!”

Ngừng một hồi rồi nói tiếp: “Tôi không thích anh, cũng không có nghĩa là người khác không thích anh. Có lẽ khi anh quay người lại sẽ có thể thấy cái người yêu anh vẫn đang đứng đó đợi anh.”

“...”

“Được rồi, tôi đi đây.”

Sau khi nói xong câu này, liền đi thẳng.

Mạnh Tất chậm rãi đứng thẳng người lên, nhìn hình bóng đang dần dần đi xa, từ bờ môi đang mím lại cùng với vết nhăn nhu giữa mi tâm có thể nhìn ra được hắn đang phiền não.

Nghe Chu Phòng Tôn nói xong, khiến tim hắn trở nên rối loạn.

Ở bên cạnh hắn, vẫn luôn bầu bạn với hắn và chờ đợi hắn chỉ có

một người, nhưng sao có thể chứ?!

Hắn vuốt môi mình, cứ như nơi đó vẫn còn lưu vết tích nóng rục của Đinh Ninh.

Không chút do dự liền xoay người, không tiếp tục nhìn bóng lưng càng ngày càng xa hẳn của Chu Phòng Tôn thêm nữa.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời u tối, đau lòng muốn chết: “Có thể đã đến lúc nên dừng vọng tưởng lại rồi.”

Đêm, vẫn tiếp tục rục rở trong mắt người khác.

=====

Chu Phòng Tôn về đến nhà, ngã mình lên giường, cậu co người ôm chặt quần áo trong lòng: “Tự nhiên mệt mỗi quá, mình nên làm gì bây giờ?!”

Ngồi dậy, mang quần áo vào toilet giặt sạch. Cúi đầu thấy bộ quần áo đang mặc trên người bị dính ít xà phòng khi giặt quần áo, bĩu môi cười ra.

“Thằng này hình như rất thích màu đen nhỉ.” Rùng mình, giơ bộ quần áo lên nhìn dưới ánh đèn, “Nhưng khi mặc vào nhìn cũng rất đẹp trai...”

Lại nhìn quần áo mình ném trong phòng, nghĩ thầm hai người bọn họ cũng quá khác nhau. Một người thiên lạnh, một người thiên nóng.

“Hô ~” Tắm xong, nằm trên giường của mình, cậu nhìn bầu trời đen như mực bên ngoài rồi xuất thần.

“A, hóa ra hôm nay không có sao à.” Trong lúc bất chợt liền có chút bất an.

“Không có ngôi sao nào, không có ngôi sao nào...” Cậu ôm lấy thân mình, cảm giác người mình rét run, lạnh quá.

=====

“Mạnh Tất, không phải là anh không cho em uống rượu à? Anh còn kéo em đến đây làm gì...” Mặt mày nhớn nhác, hấn nhìn Mạnh Tất đang nốc rượu trắng như uống nước lọc bên cạnh, cũng hơi tức giận, “Làm gì vậy không biết, một vẻ mặt oán phụ như vậy...”

“Hôm nay tao đi tìm Chu Phòng Tôn...” Uống cạn một chén rượu, hấn giương khuôn mặt hơi đỏ vì rượu nhìn Đinh Ninh, “Tao đi tìm em ấy.”

“Tìm thì tìm thôi...”

“Tao nói tao thích cậu ấy...” Lại một chén rượu nặng xuống bụng, hấn lắc lắc cái chén trong tay, không để ý tới vẻ mặt khiếp sợ của Đinh Ninh đang ngồi bên cạnh.

“Không phải chứ, anh nói thật hả?!”

“Nói rồi...”

“Mày nói xem?!” Trùng mắt nhìn hấn, ai ngờ lông mày mi mắt đều lộ vẻ phong tình.

Đinh Ninh mặt đỏ bừng.

Hấn lấp bắp nói: “À, à...”

“Cho nên, hôm nay uống cho tao, uống tới chết thì thôi, mày không uống thì không phải anh em của tao...” Rõ ràng đã có chút say, cứng rắn rót thêm rượu vào chén cho Đinh Ninh.

“Này...” Mặt Đinh Ninh có hơi nóng lên, có chút chật vật, “Em không uống được mà, anh cũng không phải không biết...”

“Bảo mày uống thì mày uống đi, dài dòng cái gì?!”

“Được, được được...” Bị sắc mặt nghiêm túc của hấn hù cho, Đinh Ninh nhanh chóng bưng chén đồ rượu vào miệng.

“Ừ, giờ mới đúng chứ.” Cái đập này suýt nữa đập Đinh Ninh phun cả miệng rượu ra, thực sự đánh có hơi mạnh tay.

Đinh Ninh bị đánh đến nhe răng nhếch miệng.

“Anh thật lợi hại, vậy kết quả thế nào?” *(dốt thật hay dốt qua đào tạo v ba? =.,= ngây thơ thật chứ... cơ mà đáng êu hêhê:v)*

Chương 11: Rượu Xong TúNg Dục*

DTV-EBOOK

**Túng dục: buông thả dục vọng:v*

“Không đồng ý...” Liều mạng nốc rượu, Mạnh Tất bây giờ làm Đinh Ninh cũng thấy hơi sợ. Theo như lời của Đinh Ninh mà nói thì hẳn bây giờ còn cụ hơn là các cụ*.

** Đoạn này gốc là ‘bỉ gia môn nhi hoàn gia môn nhi’, theo t hiểu thì có lẽ là các cụ thì thường yếu tim nên bây giờ ĐN còn yếu tim hơn thế.*

Đinh Ninh nhìn hẳn liên tục đổ rượu vào miệng, không khỏi có chút bận tâm.

Thế nhưng vừa nghĩ nếu hẳn không uống, thì có vẻ có hơi không trượng nghĩa. Vì vậy hẳn cần rằng gọi một chai rượu có nồng độ không cao lắm, mặt tái nhợt đổ rượu vào miệng.

Có vẻ như không khó uống giống như trong tưởng tượng của hẳn, hơn nữa còn có vị hơi ngọt, hẳn uống thấy không tệ. Vì thế, hẳn liền gọi thêm vài chai nữa, tính uống cho đã nghiền.

Hai người, một người tâm tình tệ do thất tình, một người bị mùi vị rượu ngọt mê hoặc.

Hai người không nói không rằng, thi nhau nốc rượu.

Bartender nhìn cảnh tượng kỳ lạ này của hai người, cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

“Hai người kia, cứ như là đến chỉ để thi uống rượu vậy, đúng là

kỳ quái...” Bất đắc dĩ thở dài, đặt ly trong vữa lau sạch vào trong tủ kính.

Hình như say rồi...

Hiện tại cảnh tượng trước mắt Đinh Ninh đã không còn rõ ràng nữa, hắn vươn tay lắc lắc trước mặt mình, cũng chỉ lơ mờ cảm nhận đó là tay mình.

“Mạnh Tất ~” Hắn đẩy người bên cạnh một cái, nhưng không nghe thấy trả lời, hắn liền lắc lắc người kia, “Mạnh Tất, về thôi...”

“Đinh nhị đương gia, lão đại say thật rồi, em đi gọi một huynh đệ đưa hai anh trở về...” Đã có chút không chịu được, thật muốn ngủ.

Chưa nghe người kia nói xong, Đinh Ninh liền lăn ra ngủ.

Mặc dù có vẻ đã ngủ say, nhưng cảm quan gì đấy vẫn hoạt động. Giống như cảm giác được mình bị khiêng đi giống cái túi, hơn nữa hình như còn bị người khác sàm sỡ (xì, đây là tìm chìa khóa thôi...)

Sau cùng còn bị hung hăng đập lên giường.

Ặc, Mạnh Tất là được nhẹ nhàng đặt lên giường, thật không biết Đinh Ninh ăn ở thế nào -_-#

Sau đó, cũng cảm giác được hình như xung quanh rất yên tĩnh. Chỉ là khi hắn tỉnh lại một lần nữa, trong lòng hắn không còn bình tĩnh như trước nữa.

Hắn bị ép tỉnh, vừa mở mắt ra liền thấy gương mặt tuấn mỹ của Mạnh Tất cách mình rất gần. Hai người đã gần như trần trụi hết, hơn nữa Mạnh Tất còn không ngừng hôn lên người hắn, làm

hắn có hơi ngứa.

Chân mình bị gác lên vai của Mạnh Tất, hắn nằm ngửa mặt nhưng dường như vẫn có thể cảm giác được một tầm mắt nóng bỏng.

Hơn nữa, đằng sau còn có một cái gì đó ấm nóng ở trong.

Một cảm giác đau khi bị xé rách lan ra toàn thân, chỗ đằng sau có một cảm giác bị lấp đầy đáng sợ làm cho dây thần kinh nào đó trong đầu vỡ nát.

Thế nhưng lúc hắn thấy trên khuôn mặt tinh xảo của Mạnh Tất túa đầy mồ hôi cùng với sự nhẫn nại hiện rõ, có hơi sững sờ.

Một giây thất thần này khiến mộng hắn thất thủ. (**Phụt, tha thứ cho ta, ta ko biết miêu tả như thế nào, ta có thể nói là văn H của ta rất kém đc ko?! Xỉu @w@* -> lời tác giả*) (#Ju: =))) ok, thất thủ là từ hợp lý nhất r)

Không chờ hắn phản ứng lại, người kia đã bắt đầu động tác, như là muốn nuốt luôn người vào trong bụng vậy, động tác của Mạnh Tất dị thường hung mãnh.

Đình Ninh bị đâm đến nói không ra lời, cái chỗ bị Mạnh Tất ra vào đó từ trước tới nay Đình Ninh vẫn luôn cho rằng chỉ có tác dụng để đi vệ sinh, nhưng hôm nay...

Đình Ninh rất xấu hổ khi phát hiện chỗ nào đó của mình cũng run rẩy dựng thẳng lên, rõ ràng đây là một chuyện rất sỉ nhục không phải sao?! Vì sao lại phải dùng cách này để đứng lên chứ.... Haizz...

Thế nhưng xuất phát từ dục vọng bản năng của đàn ông, khoái cảm đến từ hoạt động giao hợp nguyên thủy nhất vẫn không sót một chút nào truyền thẳng vào não, cái loại khoái cảm chết tiệt.

Đinh Ninh cắn răng thừa nhận tác động từ đằng sau, mặt cũng cọ cọ vào gối.

Hắn biết là Mạnh Tất say, không phải không có khả năng làm loại chuyện này, có lẽ cũng còn bởi vì Chu Phòng Tôn cự tuyệt đi. Hắn dừng suy nghĩ, cắn chặt môi, trong cổ họng là những tiếng rên rỉ mơ hồ không thể giữ lại.

Bên tai là tiếng va chạm giao hợp giữa hai thân thể, còn có tiếng nước dính dính làm cho da đầu tê dại.

Chương 12: TÌNH CẢM TỚI TAY (H)

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Nếu hỏi thứ gì khiến Đinh Ninh thân là một người đàn ông sở hữu dây thần kinh hơi thô cảm thấy có chút chịu không nổi, vậy thì đó chính là âm thanh không ngừng nghỉ kia, thực sự kích thích thính giác người khác cực kỳ.

Đột nhiên nghe tiếng gọi mơ hồ phía sau “Đinh Ninh...”, hần sợ hãi liền trở nên căng thẳng hơn.

Có vẻ như được thoải mái vì có vách tường bên trong bao trọn, Mạnh Tất phát ra một tiếng rên thỏa mãn, kéo hông Đinh Ninh sát gần hơn về phía mình. Sau đó lại đẩy đưa thân mình vào trong, đẩy đưa chút nông chút sâu.

Thân thể Đinh Ninh hiện tại đã mềm đến không thể tưởng tượng nổi, eo bị ôm lơ lửng lại khiến hần càng cảm nhận được khoái cảm tăng thêm một ít. Một cú đâm thật sâu, Đinh Ninh rốt cục chịu không được nữa mà ngã xuống giường, Mạnh Tất cũng nằm úp lên người hần.

Tựa hồ không khí trong ngực đều bị dồn nén, Đinh Ninh lúc này như một con cá bị mắc cạn, cố gắng hô hấp, giống như bất lực không thể tìm được đường thoát vậy.

Mạnh Tất cảm giác được thân thể mềm dẻo bên dưới, biết được khoái cảm mà nó mang đến, có chút mê đắm mà cúi xuống hôn lên tấm lưng trơn bóng của Đinh Ninh.

Phía trên hôn, phía dưới cũng không muốn dừng lại, vẫn chưa

đủ, chưa đủ...

Giống như không có nghe thấy hấn lên tiếng, a, thật là muốn làm hấn đến bật khóc....

Nghĩ nghĩ, cần cần tấm lưng ra một đồng dẫu rằng, động tác phía dưới cũng trở nên hung mãnh hơn, mỗi một lần rút ra, đâm vào đều phát ra âm thanh nhộp nháp của dịch làm cho người ta phát cuồng. Khắp nơi đều phải là ấn ký chỉ thuộc về một mình tao.

Đinh Ninh mắt tròn tròn, tay che chặt miệng, nỗ lực để mình không phát ra cái tiếng rên rĩ làm cho mình cảm thấy vô cùng xấu hổ kia.

Thế nhưng, lúc Mạnh Tất không cẩn thận đâm trúng chỗ nào đó bên trong hấn, toàn thân hấn như bị chích điện, toàn thân trở nên hưng phấn hấn lên. Hơn nữa, vì khoái cảm, hai tay cũng không tự chủ được mà thả ra.

Vì không còn hai tay bịt lại, Đinh Ninh bật thốt những thanh âm như không thuộc về mình – không sót một âm nào.

Sau khi Mạnh Tất nghe được thanh âm của hấn, khuôn mặt đỏ ửng hiện lên một nụ cười làm say lòng người, xoay mặt nhấc cằm Đinh Ninh lên, hung hăng hôn môi sâu, nuốt hết các âm thanh rên rĩ vào trong miệng.

Hấn sợ hấn nhin không được, sợ sẽ không khống chế được, cái loại khoái cảm hòa hợp thân thể này đúng là sướng muốn chết.

Đinh Ninh cảm giác Mạnh Tất không khác gì hồ ly tinh, sắp hút cạn tinh khí của mình rồi, mới chỉ hôn môi với hấn thôi mà đã cảm thấy cả người tê dại. Không nhin được mà đáp lại, hấn liền đáp lại với mức độ cường thế hơn, chỉ chốc lát sau Đinh Ninh thở hổn hển.

Hiện tại hết thấy đều đã thoát khỏi tầm kiểm soát, vì bánh răng vốn không thể xoay ngược lại mà chỉ có thể tiến lên.

Chúng ta nên dừng lại như thế nào?!

Ánh trăng sáng trong hắt lên một khung cảnh hỗn độn, phủ lên hai thân thể đang gắn bó với nhau bày ra một cảnh tượng mỹ lệ.

Đêm nay, có một vài người đang làm không biết mệt để đạt được thỏa mãn.

Lúc Mạnh Tất tỉnh lại, cảm thấy trên ngực đang đè cái gì đấy lông lông, có chút không hít thở được.

Mở cặp mắt sâu đen, lấy tay che khuất ánh mặt trời chói mắt. Chờ đến khi đã thích ứng, cảm giác đầu vẫn hơi choáng vì rượu. Giùng giàng ngồi dậy, thấy ở dưới chân mình đang ở trần, hắn có chút giật mình phát hiện ở chỗ xương quai xanh của mình có một mảng vết cắn mờ mờ, hơn nữa vừa động vai một cái, phía trước sẽ truyền đến một cảm giác sâu sắc.

Nhìn trên giường mất trật tự, hắn tất nhiên là biết chuyện gì xảy ra, một thằng đàn ông sau khi say rượu liền muốn phát tiết. Chẳng qua là khi hắn phát hiện người kia là Đinh Ninh, mặt hắn toàn bộ đều cứng đờ.

Sao lại có thể là Đinh Ninh, không nên là Đinh Ninh chứ...

Mạnh Tất điên cuồng nắm tóc mình, nhưng cũng không thay đổi được cảnh tượng hắn đã thấy.

Mọi thứ đều loạn cả rồi, loạn đến nỗi làm lòng người hoảng loạn.

Hắn lật chăn lên, thấy người dưới chăn kia trên người toàn vết hôn, còn có những dấu vết xanh tím khả nghi. Hắn từ đó có thể

nhìn ra được mức độ kịch liệt của ngày hôm qua, Đinh Ninh, sau này tao nên đối mặt với mày thế nào đây.

Mạnh Tất vẫn luôn cho là chuyện hôm qua kỳ thực chỉ là một giấc mộng hương diễm cực kỳ mà thôi, nhưng đều không phải, mình lại làm chuyện này với người anh em tốt nhất.

Đều là do mình hôm qua uống quá say nên không nhận ra người dưới thân là ai sao? Thế nhưng rõ ràng còn mơ mơ hồ hồ nghe được âm thanh của hắn, cùng với sự thỏa mãn không thể khổng chế đến từ chính thân thể của mình.

Đinh Ninh, tao sẽ đối tốt với mày với tất cả khả năng của tao.

Mạnh Tất ôm lấy người vẫn đang ngủ say đi vào phòng tắm.

Chương 13: CùNg Nhau?

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Ánh nắng chiếu lên gương mặt đang ngủ say của Chu Phòng Tôn, nổi bật lên một nét tươi cười đặc biệt ôn hòa bên miệng, thoát nhìn tựa hồ đang có một giấc mộng đẹp.

Trong giấc mộng, hai người triền miên như một cặp tình nhân. Nụ hôn làm say lòng người, cùng với khuôn mặt tươi cười ôn nhu vãn vương, giọng nói dịu dàng.

Đẩy đưa đẩy mạnh mẽ mà hung mãnh, trên da thịt không chỗ nào không bị liếm cắn.

Dù chỉ là mộng, nhưng giống như có thể truyền đến khoái cảm làm hấn động tâm.

Bỗng nhiên bật dậy, cắt đứt khung cảnh hương diễm cực điểm kia.

Chu Phòng Tôn ôm trái tim đang đập nhanh của mình, hô hấp từng ngậm từng ngậm.

Hai người trong mộng, cậu biết rất rõ, một là cậu, còn một là Tôn Tượng...

Không biết vì sao lại mơ cái giấc mộng làm mình sợ hãi này, chẳng lẽ là bởi vì nhìn thấy cái kia của Tôn Tượng sao?!

Cậu đỏ mặt dạn dè đồng hồ độn vì hưng phấn phía dưới, hơn nữa trên giường cũng loạn đến không tưởng nổi.

Cậu cảm giác hiện tại bản thân như một đứa bé, một mình cất giấu bí mật của mình.

Cậu có chút không dám thừa nhận suy nghĩ trong lòng mình, sẽ không phải vì chuyện hôm qua mà động tâm. Không phải, không phải...

Nằm ngửa trên giường, nhìn trần nhà sạch sẽ trên đỉnh đầu mà ngáy người, có lẽ là không cẩn thận mà thích rồi chăng.

Chôn đầu vào gối, vai không ngừng run run. Thật buồn cười, trở thành người giống người đàn ông kia sao?!

Cậu vẫn nằm trên giường, không đi học, chỉ nấu đơn giản cho mình một nồi mì ăn liền ăn sáng.

Khóa cửa phòng, lúc này chỉ có một mình.

Nhưng không bao lâu sau có một loạt tiếng đập cửa, không mở cửa sẽ liên tục vang lên không ngừng.

Tựa hồ nghe được một ít thanh âm mơ hồ, thế nhưng không muốn động đây.

Chu Phòng Tôn nằm lì ở trên giường, nghe âm thanh đập cửa càng ngày càng dồn dập, cậu rốt cục có chút chịu không được.

Khí thế hung hăng chạy đến cửa chính định cho người ngoài cửa một trận đòn, nhưng vừa kéo cửa ra đã bị một người bịt đầu che mặt ôm lấy.

Ngửi thấy mùi vị quen thuộc, Chu Phòng Tôn có chút sửng sốt.

“Tại sao lại không đi học?! Bị bệnh à?”

“Không phải...”

“Hử?!” Nghe ra có chút kỳ quái, Tôn Tượng buông cậu ra, nhìn khuôn mặt tuần tú của cậu đỏ bừng.

“Tao đang tránh một người... Không muốn đến trường...” Mắt hoảng loạn, không dám nhìn thẳng mắt Tôn Tượng.

“Ai?!” Rõ ràng trong giọng nói có chút lạnh run.

“Có thể nói là người tao thích.”

Lúc Tôn Tượng nghe cậu nói là người thích cậu, trong ngực có một cảm giác nhức nhối không rõ.

Đè xuống cảm giác đau không cách nào quên được, Tôn Tượng mặt không đổi sắc nói: “Ngày hôm nay tao có thể ở cùng mày, không đến trường.” Ngừng chút rồi nói: “Nếu là người mày thích, hãy giữ chặt...”

“Ừ, tao biết rồi...” Giương khuôn mặt tươi cười, vẻ rực rỡ đâm qua trái tim Tôn Tượng.

Đau quá...

Tôn Tượng ôm ngực, khó chịu đến mức không thể lơ đãng được.

“Ngày hôm nay muốn làm gì?!” Tôn Tượng cúi đầu hỏi cái người đang hào hứng ở bên cạnh.

“A...không biết nữa...”

Tựa hồ là chưa nghĩ đến sẽ đi chơi ở đâu, Chu Phòng Tôn trong lúc nhất thời không biết nên nói chỗ nào.

“Có...” Như là tình cờ được nhắc nhở, cậu phẫn khởi nói: “Bây

giờ, tao biết muốn đi đâu rồi, mày chờ tao – chút.”

Chu Phòng Tôn nói xong liền về phòng, nhanh nhẹn thay quần áo.

Tôn Tượng từ từ đi vào, nhìn – cánh cửa đáng hé mở, nhìn xuống sự xao động trong lòng, đi tới khung cửa sổ lớn sáng sủa nhìn bên ngoài người xe như nước.

Ở đây, có một người đang đợi...

Lúc Chu Phòng Tôn đi ra, Tôn Tượng còn đang đứng ngây người trước cửa sổ.

Cậu không lên tiếng, chỉ đứng ở bên cạnh khung cửa nhìn người con trai với vẻ mặt bình tĩnh đang được ánh mặt trời bao quanh.

Chỉ là, nhìn đến xuất thần, không kịp thu hồi tầm mắt nên mắt chạm mắt với người kia.

Vội về thu lại đường nhìn, ho khan một tiếng. Cậu làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “À, thấy mày đứng ngây người nghĩ gì đó, nên không có gọi.”

“Ừ...” Cười nhẹ, vừa đúng tiêu chuẩn vừa ưu nhã.

“...” Nhanh chóng kéo hẳn đi, “Tao xong rồi, đi thôi...”

“Ừ...”

Tôn Tượng bị Chu Phòng Tôn kéo tay, từng bước đi về phía trước.

Ừm, Chu Phòng Tôn, đột nhiên thật muốn đi với cậu mãi mãi.

Chương 14: ThíCh Một Người Thì Sẽ ChúC PhúC Cho Người Đó

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Thế nhưng, sao tao lại không nói được nên lời đây?! Nếu tao nói ra, lúc đó mày sẽ rời xa tao hay không?!

Được Chu Phòng Tôn dẫn đến một tầng thượng rất cao, Tôn Tượng nhìn người bên cạnh có vẻ mặt phấn khởi mà trong lòng dấy lên cảm giác khổ tâm nhàn nhạt, chậm rãi...

Tất cả đều muộn rồi...

“Nhìn đi, đứng ở đây có thể nhìn được rất xa đúng không?!” Chu Phòng Tôn vẻ mặt hưng phấn nhìn hắn, chỉ phong cảnh phía xa cho Tôn Tượng xem.

Nhìn theo ngón tay của cậu, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, những kiến trúc cao tầng tường thủy tinh phản chiếu lấp lánh, cùng với rất nhiều những phong cảnh chưa từng nhìn thấy, “Ừ, có thể thấy được những nơi rất xa...”

“Rất đẹp phải không?!” Chu Phòng Tôn đặt cầm lên cánh tay đang tựa lên lan can nhìn về phía xa.

“Khi còn bé tôi đã tới một lần, thấy được những cảnh này rồi không quên được nữa, sở dĩ quay lại nơi này chính là muốn có thể cùng người mình thích cùng nhau ngắm cảnh, ngắm sao...” Giọng nói hết sức nhu hòa còn hàm chứa một ít ngượng ngùng khó phát giác.

“VẬY, người kia biết mày thích người ta không?!” Tôn Tượng hơi khấn trương nắm chặt lan can trước mặt, rất hoảng sợ, trong lòng rất loạn.

“Chắc không đâu, tao không biết phải làm gì để cho cậu ấy biết tao thích cậu ấy.” Chu Phòng Tôn thở dài một hơi, tay nắm lan can siết lại chặt hơn, “Tao sợ, sau khi cậu ấy biết thì sẽ không để ý đến tao nữa.”

“...”

Ngừng một lúc mới nghe thấy giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Tôn Tượng vang lên: “Vì sao?! Tại sao lại nghĩ như vậy?!”

“Người bình thường đều sẽ chọn tránh đi theo bản năng, và sẽ sinh ra tâm lý chán ghét đối với người kia.” Giống như cái gì cũng biết nhưng thực tế là chưa từng nếm trải qua.

“VẬY nếu như cố gắng hơn một chút, như là gửi thư, viết thư gì gì đó...”

“Những cái đấy á?!”

“Ừ...”

“VẬY lúc rảnh rồi tao thử xem sao.”

“A...” Trong lúc bất chợt rất hối hận, sao lại còn có thể giúp cậu ta bày mưu tính kế vậy chứ.

Quả nhiên mình cũng là một người ngu ngốc, thế nhưng lại không chịu nổi khi nhìn bộ dạng nóng ruột, luống cuống của cậu ta, không nghĩ gì mà cứ nói ra miệng luôn rồi.

Nếu như cậu ấy thực sự theo đuổi được người cậu ấy thích,

mình nên xử lý cơn khủng hoảng trực trào tới của mình như thế nào đây?!

Hắn nhìn bóng của Chu Phòng Tôn qua ánh mặt trời phản chiếu trên đất, trong lòng có chút chua xót.

Lúc nào mới có thể không cần cố kỵ điều gì ở bên cạnh cậu ấy đây?!

Thực sự sợ hãi, nếu có một người cứ thế đứng ở vị trí thuộc về mình.

Rất sợ, rất sợ...

“Có thể nói cho tao biết bộ dáng của người mà thích ra sao không?!” Tôn Tượng đột nhiên phá vỡ im lặng, nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Chu Phòng Tôn đột nhiên nghe được hắn hỏi câu này, tim đập mạnh một nhịp: “Người tao thích à ~”

Nhìn ánh mắt của hắn vẫn đang nhìn mình, Chu Phòng Tôn cắn răng, nhắm mắt lại không nhìn ánh mắt của hắn nữa, nói rằng: “Người đó không tệ...”

“...”

Lại ngăn người nói tiếp: “Thế nhưng thái độ sống khiêm tốn, có rất nhiều người sợ cậu ấy, kỳ thực... kỳ thực tao cũng có chút sợ...”

Sau khi nói xong, như là đang nghĩ tới chuyện gì đó không hài lòng: “Đối với người khác thì không tệ, tuy rằng ngay từ đầu đối với tao không tốt lắm...”

“Ừ...”

“Cảm giác rất thích một người, đúng là rất hạnh phúc...” Che ngực, gương mặt thỏa mãn.

Tôn Tượng đứng cạnh nhìn có chút trầm mặc, này giờ không nói gì, chỉ có Chu Phòng Tôn còn đang kể lể về người mình thích.

“...” Rất bình tĩnh, tâm như là bị đào rỗng.

“Có phải chúng ta nên đi không?! Có hơi đói bụng...” Chu Phòng Tôn nhìn Tôn Tượng đứng bên không nói gì, lại còn hơi sững sờ nên lên tiếng hỏi.

“Ừ, đi thôi...” Vừa liếc nhìn phong cảnh phía xa, sau này có thể sẽ không lên đây nữa rồi.

“Được...” Vui vẻ kéo tay Tôn Tượng, nhưng lại không thấy giữa chân mày hằn hiển hiện một vết u buồn.

“Nếu như người tao thích lại thích người khác, mà tao cũng giống như mày không cách nào nói ra thì nên làm sao bây giờ?!” Đột nhiên dừng lại, giọng nói Tôn Tượng khàn khàn, cúi đầu hỏi một câu như vậy.

Chu Phòng Tôn chột sững sốt, quay đầu lại nhìn người mình đang cầm tay. Ánh mặt trời phủ lên người hắn lại không có chút ấm áp nào, bóng phản chiếu trên mặt đất hợp với bóng râm thành một mảng tối kéo dài không thấy cuối, mà tóc mái hơi dài của Tôn Tượng cũng che đi cặp mắt ngạo mạn ngày xưa.

Cậu nhẹ buông lỏng tay Tôn Tượng, mắt hơi rũ xuống: “Vậy, dùng những cái biện pháp mày nói cho tao cũng được mà.”

“Ừ, có thể.” Tôn Tượng chậm rãi ngẩng đầu, sự không yên lòng lặng lẽ thoáng qua mặt.

Sau đó, hai người không còn kéo tay nhau, chỉ lẳng lặng đi xuống từng bậc từng bậc thang.

Tao nên làm thế nào mới có thể cho mày biết được tâm ý của tao?!

Trong lòng đau xót, cũng sẽ không để mày biết được, mày vẫn sẽ không thể cảm nhận được đâu nhỉ?

Sau nữa, Chu Phòng Tôn vẫn kéo Tôn Tượng về nhà mình, lúc hai người ăn cơm cũng là yên lặng.

Tôn Tượng chỉ ăn một chút, liền nói nhà có việc phải về, chỉ để lại một mình Chu Phòng Tôn ngồi đó ăn như nhai sáp.

Chu Phòng Tôn biết Tôn Tượng suốt một ngày đều không vui, bởi vì cậu mới nói vài câu Tôn Tượng đã có chút mất tập trung rồi, có đôi khi lúc nói chuyện với hắn đều phải gọi hắn rất nhiều lần hắn mới trả lời.

Có lẽ đã làm lỡ việc học của hắn chăng?! Ngoài ra, hình như Tôn Tượng đúng là đã thích một người nào rồi, a, thật muốn nhìn thấy bộ dáng của người kia.

Khiêm tốn đạo đức?! Phóng khoáng nhiệt tình?! Ôn văn nho nhã?!

Người có thể xứng đôi với Tôn Tượng thực sự không nhiều lắm, rõ ràng đó là một thằng ưu tú như vậy mà,

Những nữ sinh kia...

Cậu dọn dẹp thức ăn không ăn được bao nhiêu cùng với chén đũa trên bàn, cọ rửa kỹ càng trong bếp mới đi ra.

Đáp mạnh người lên giường lớn, thừa nhận nỗi chua xót đang cuộn trào mãnh liệt lao đến.

Chiếc đèn pin mang theo hi vọng mỏng manh kia, bị vỡ tan rồi.*

**Đoạn này thì t ko hiểu lắm cái đèn pin (手灯) kia có ý nghĩa gì. Tra baidu thì nó cũng chỉ là định nghĩa thôi. =.,= Cầu thánh liên tưởng lên tiếng ~*

Chương 15: BìNh Phàm Ở Bên Nhau

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

“Đình Ninh...” Nhìn gương mặt ửng hồng của Đình Ninh, Mạnh Tất bất đắc dĩ gọi hắn một tiếng.

Ai biết Đình Ninh không những không đứng xuống giường, lại còn trực tiếp kéo chăn trùm kín đầu, cuộn chặt thân mình bên trong.

Hắn tiến lên phía trước vạch tấm chăn đang bị Đình Ninh giữ chặt trong tay ra, từ trên cao nhìn xuống cái người đang co rúc bên trong.

“Dậy đi, em chắc phải đói rồi chứ...” Trên mặt đã không còn luống cuống như lúc mới tỉnh, hắn lẳng lặng nhìn, không hề bối rối nói một câu.

Đình Ninh, nếu có một ngày anh mất đi em, anh sẽ thế nào đây?!

Cho nên, cuộc sống có em thực tốt.

“...Em, em không đói bụng...”

“Đi ăn đi.” Hắn chớp chớp lông mi rậm dày, “Anh làm cháo thịt nạc trứng muối em thích ăn nhất đấy.”

“...” Chỉ khẽ ngồi dậy, nhưng không đối mắt với Mạnh Tất, cúi đầu nói với giọng run khẽ.

“Em không muốn ăn, anh ăn đi...”

“...” Nghiêng người xuống, đến gần tai Đinh Ninh nói: “Muốn chết ư... không thì ~”

“Không thì thế nào?! Con mẹ nó, anh lợi dụng thân thể ông đây...” Cắn răng nghiêng lợi rớt cục hô lên một câu như vậy, khóe mắt đều đã hơi đỏ lên, tôn lên bộ dáng đáng thương của hắn lúc này.

“Xin lỗi...” Mạnh Tất dừng một chút rồi nói tiếp, “Hôm qua, chúng ta đều uống say...”

“Hừ...” Biết ngay Mạnh Tất sẽ nói như vậy mà, hắn vốn là một người cực kỳ khôn khéo.

“...Thế nhưng.” Mạnh Tất thấy vẻ mặt Đinh Ninh có vẻ mất mát, trong lòng có hơi ê ẩm, “Thế nhưng, anh không hối hận... Còn em?!”

“Hả?!” Nghe được Mạnh Tất nói lời này, vẻ mặt mất mát vừa rồi biến mất và thay vào đó là một tầng đỏ ửng.

Ánh mắt chợt lóe không nhìn cái người đảo loạn tâm tình của mình nữa, rồi nói: “Đừng, đừng nói mấy cái lời kỳ quái này...”

“...Không, em biết rõ, anh sẽ không lừa em.” Mạnh Tất ôm lấy cái người đang ngồi chờ ra kia, ghé vào bên hõm vai hắn nhẹ nhàng nói: “Chu Phòng Tôn nói, người chân chính làm bạn với anh cả đời ở ngay đằng sau anh, hiện tại anh đã xoay người và anh thấy em.”

“...Anh.” Nghe được lời của hắn, vốn là tâm tình đang vui vẻ lại chìm xuống, quả nhiên là bởi vì Chu Phòng Tôn, “Anh làm như vậy là bởi vì Chu Phòng Tôn sao?!”

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào cặp mắt đang né tránh của Đinh Ninh: “Em cho là như vậy sao?!”

“...Vậy, em nói như thế có...”

Trong lòng của Mạnh Tất có chút hờn giận, hấn nâng ót Đinh Ninh liền hôn, đưa lưỡi vào thỏa thích quán quện, cảm thụ cảm giác ấm áp trơn trượt bên trong.

Đinh Ninh có chút chịu không nổi khi Mạnh Tất liếm răng mình, giống như là đang cọ từng lớp mật làm hấn say mê.

“...Ừm.”

Đinh Ninh đẩy hấn ra, dùng tay áo lau lau đôi môi đỏ sẫm: “Anh muốn nói cái gì?!”

“Anh muốn nói, anh không phải vì Chu Phòng Tôn mới nói với em những lời này...” Hấn đặt tay lên ngực mình nói: “Mỗi người đều sẽ trong lúc vô tình xoay người liền phát hiện có người ở trong chỗ tối vẫn luôn dõi theo mình, mà em, đã bị anh phát hiện rồi.”

“...”

“Nói chung, anh sẽ đối xử tốt với em, không vì bất cứ lý do gì.” Hấn hôn trán Đinh Ninh đang có hơi sưng sờ, “Để anh chăm sóc cho em cả đời đi, với sinh mệnh có hạn của anh.”

“Không phải là mơ đi...” Đinh Ninh nhìn Mạnh Tất ôn hòa bên cạnh, tự lẩm bẩm, “Làm sao có thể sẽ dịu dàng như vậy, nhất định là giả, nhất định là giả...”

“Vẫn không tin à?! Được, để chứng minh một chút...” Nói xong liền nghiêng người hôn.

Mãi đến khi Đinh Ninh bị hôn suýt tắt thở, trong đầu hẳn chỉ còn là một đồng bầy nhầy, hơn nữa hình như còn mơ mơ hồ hồ đáp ứng một lời hứa hẹn.

Mặc kệ, chỉ cần có thể vẫn được ở bên cạnh Mạnh Tất là tốt rồi.

Cứ như vậy là tốt rồi, không ham cái hạnh phúc gì đó to tát, chỉ cần hai người cứ an tĩnh sống cùng nhau là tốt rồi.

Hết chương 15

*Bên dưới là một đoạn t cảm thấy không liên quan đến mạch truyện.
T không học chuyên sâu nên khi đã dịch ra rồi vẫn thấy hơi mông
lung nên quyết định ko dịch nữa @@ Cung cấp cho bác nào có hứng
thú ^^*

*Bản Hán:

在一起吧

一个朋友的

星期日的最后一节课天还是没有明亮起来,

更浓重的还是隆冬的雾和压抑的悲伤,

没有人会记得有过最单纯的笑容的那个炎热的夏季,

天空中的飞鸟还是成群结队的大片从头顶掠过,

发出嘶哑的迁徙的浮躁气息.

而我的不忧伤的年代就是在这一次次的热浪中,

一次次的撕心裂肺的鸣叫中成为了简单而寂寞的迁徙.

你能不能在某个时光的褶皱中呈现出一片耀眼的光芒,
在时光的墓冢里还能开出妖艳而芬芳的花朵,
在我日渐对生活的冷漠中在,
在我徘徊于悲伤的边缘,
你会带我回到那个不忧伤的年代.
让我能够像大朵大朵的木棉花一样在死亡的邀请中也能有尊严的死去.
永不醒来.

*Bản Hán Việt:

Tại nhất khởi ba

Nhất cá bằng hữu đích

Tinh kỳ nhật đích tối hậu nhất tiết khóa thiên hoàn thị một hữu
minh lượng khởi lai,

Canh nùng trọng đích hoàn thị long đông đích vụ hòa áp ức
đích bi thương,

Một hữu nhân hội ký đắc hữu quá tối đan thuần đích tiểu dung
đích na cá viêm nhiệt đích hạ quý,

Thiên không trung đích phi diểu hoàn thị thành quân kết đội
đích đại phiến tông đầu đĩnh lược quá,

Phát xuất tê ách đích thiên tử đích phù táo khí tức.

Nhi ngã đích bất ưu thương đích niên đại tự thị tại giá nhất
thứ thứ đích nhiệt lãng trung,

Nhất thứ thứ đích tê tâm liệt phế đích minh khiếu trung thành
vi liễu giản đan nhi tịch mịch đích thiên tử.

Nhĩ năng bất năng tại mỗ cá thì quang đích điệp trứ trung
trình hiện xuất nhất phiến diệu nhãn đích quang mang,

Tại thì quang đích mộ trủng lý hoàn năng khai xuất yêu điểm
nhi phân phương đích hoa đóa,

Tại ngã nhật tiệm đối sinh hoạt đích lãnh mạc trung tại,

tại ngã bồi hồi vu bi thương đích biên duyên,

Nhĩ hội đái ngã hồi đáo na cá bất ưu thương đích niên đại.

Nhượng ngã năng cú tượng đại đóa đại đóa đích mộ miên hoa
nhất dạng tại tử vong đích yêu thỉnh trung dã năng hữu tôn
nghiêm đích tử khứ.

Vĩnh bất tỉnh lai.

Chương 16: Người Đẹp Trong Lòng

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

“Mày đang làm gì đấy?!” Tôn Tượng nhìn cái người đang ngây người ra kia, bất đắc dĩ ngừng lại việc đang làm hỏi một tiếng.

“...” Không đáp, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ.

“...” Tôn Tượng nhìn cậu ta thờ ra mà không biết làm sao, cậu ta đã đưa cả cơm lên mặt mà không vẫn không phát hiện, đã có mấy hạt cơm dính lên mặt rồi.

Hắn nhìn cậu mơ mơ hồ hồ mà buồn cười, lắc đầu, đứng lên nhẹ tay chậm rãi lau đi cơm trên mặt cậu.

“A?!” Cảm giác được trên mặt có gì đó dịu dàng trắng mịn lau qua, Chu Phòng Tôn khẽ kêu một tiếng.

Tôn Tượng cười cười, nhìn vẻ mặt Chu Phòng Tôn hơi hồng lên nói: “Nghĩ gì thế?! Nghĩ say sưa như vậy...”

“...Không có gì, không có gì...” Vội vàng lắc đầu.

“À...Vậy à...” Tôn Tượng đẩy kính mắt, cười ôn hòa.

“Ừ...” Như một thằng ngu, thấy nụ cười của Tôn Tượng liền không kìm được tâm trạng điên cuồng bên trong lồng ngực, cậu cúi đầu sờ tim vẫn đang đập liên hồi.

Tôn Tượng vừa không biết Chu Phòng đang nghĩ cái gì, nhưng là từ thái độ lấp ba lấp bấp trả lời của cậu thì có thể nhìn ra được,

có vẻ là chuyện gì đó mà hần không thể biết.

Vì vậy, hần không truy cứu thêm nữa, hần nghĩ dù có hỏi tiếp, Chu Phòng Tôn cũng chưa chắc sẽ nói cho hần, hà tất phải đi rước lấy phiền muộn*...

**Gốc là “Bính nhất tị tử hôi” (碰一鼻子灰)*

“Tao ăn xong rồi, mày cứ từ từ ăn...” Tôn Tượng chậm rãi đứng lên, cười với Chu Phòng Tôn: “Tao đi trước đây, không đợi mày đâu.”

“Ơ?! Ăn nhanh thế...” Chu Phòng Tôn ngẩng mặt, một vẻ oán giận đầy mặt.

“Haha, có chút việc cần làm.”

“À... Được rồi...” Gắp một đĩa rau vào bát mình, “Vây mau đi đi, có một số chuyện phải làm thì mau chóng giải quyết...”

“Được...” Nói xong liền một phút không ngừng động tác liền vội vàng rời đi, Chu Phòng Tôn nhìn biểu hiện của hần lúc đi có hơi mất tự nhiên, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

“Haizz, đúng là bận rộn mà.” Chu Phòng Tôn lại bới một miếng cơm vào miệng, gắp thêm một miếng thịt kho tàu mà Tôn Tượng để lại cho cậu, nhanh chóng ăn. “Cái tên này chắc lại gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi, bằng không thì không thể nào lại vội vã như vậy, vẫn là nên ăn nhanh lên chút rồi đi giúp nó là được rồi.”

Mà bên này, Tôn Tượng cũng không nhanh không chậm trên đường đến chỗ hẹn: “Người đẹp trong lòng, ta đây khẳng định cũng sẽ ngồi mà không loạn, chà...”

Hần đi tới chỗ hẹn, thấy cái người đã hẹn mình: “Cậu tìm tôi có

chuyện gì...”

“Học, học trưởng*...” Giống như là bị Tôn Tượng trực tiếp hỏi một câu như vậy, giọng nói của nữ sinh xinh xắn đáng yêu có hơi run, “Học trưởng, tôi...”

**Học trưởng: cách gọi tôn trọng với bạn học cùng. Có một số trường hợp mình thấy học trưởng là để gọi anh/chị khóa trên.*

“Cái gì?!”

“Tôi thích cậu...” Đỏ mặt hô một câu như vậy.

Tôn Tượng sờ má mình một chút, lạnh lùng mở miệng: “Có thể giải thích vì sao cậu lại thích tôi không?!”

Nữ sinh kia nghe được hẳn nói như vậy, có hơi sợ, thế nhưng vừa nghĩ đến chính vì tính cách bình tĩnh lại có hơi lạnh lùng, hà khắc nên mới thích hẳn thì xem nhẹ sự lạnh lùng trong giọng nói mà đánh bạo nói: “Bản chất bạn Tôn Tượng kỳ thực rất tốt, làm việc luôn đạt hiệu suất cao, vẻ ngoài anh tuấn, thành tích học tập cũng tốt, hơn nữa khi cười lên còn rất dịu dàng...”

“Dừng, cậu nói là rất dịu dàng ư?!” Tôn Tượng có chút hoang mang, vẻ mặt mê man nhìn nữ sinh kia.

“Đúng vậy, rất dịu dàng mà...” Nữ sinh kia có chút hưng phấn, gương mặt cũng hơi đỏ.

“Đó, là lúc nào?!”

“Đối mặt với cái người cậu cực kỳ ghét mà cậu vẫn có thể cười rất dịu dàng, tôi nghĩ, cậu là một người rất tốt.” Đôi mắt to khi cong lên lại mang vẻ cực kỳ đáng yêu.

Thế nhưng, Tôn Tượng lại chỉ liếc mắt một cái mà không có thể hiện gì.

Nếu không phải nhờ này nhắc tới, hẳn cũng suýt quên mất, hóa ra lúc ban đầu người mình ghét nhất hơn nữa còn coi cậu ta như kẻ địch là Chu Phòng Tôn, bây giờ lại trở thành người mà mình để tâm nhất.

Nữ sinh kia vẫn đang phấn khởi, nói không ngừng, Tôn Tượng thấy hơi phiền với bộ dáng nói không ngừng, nghe không lọt của nhỏ, vì vậy chặn lời luôn: “Cậu chỉ thấy được mặt ngoài của tôi, nhưng không thấy được nội tâm của tôi.”

Không quan tâm vẻ mặt nữ sinh kia chuyển từ vui sang kinh ngạc, chậm rãi tới gần nhỏ, ghé vào tai nhỏ nhẹ nhàng nói: “Không thấy được nội tâm của tôi, sao có thể tiến vào thế giới của tôi.”

Sau khi nói xong, liền đứng lên vẻ mặt tỉnh bơ lảng lảng quan sát nhỏ.

“Không đúng, không đúng.” Lắc đầu, mắt mở to, tựa hồ còn có thể thấy được nước mắt sắp chảy xuống, “Không phải như thế, tôi sao lại không thể hiểu cậu được, sao lại không chứ...”

“Xin lỗi, tôi...” Lời còn chưa nói hết, chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên, “Tôn Tượng...”

Hai người đồng loạt nhìn về phía cái người đang chạy tới phía này.

Tôn Tượng vẻ mặt ung dung, nhưng nữ sinh kia lại run run cả người.

Tôn Tượng liếc mắt nhìn người bên cạnh, liếc mắt là có thể nhìn ra được toàn thân của nhỏ có hơi cứng ngắc.

“Sao lại tới được? Không, tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy...” Những âm thanh rơi vụn, tuy rằng âm thanh có hơi nhỏ, nhưng Tôn Tượng vẫn nghe được một ít.

“Phù phù, hai người làm gì ở đây thế?!” Thật vất vả mới tìm được Tôn Tượng, chân Chu Phòng Tôn đã có hơi đau.

“Không có việc gì...” Thản nhiên mở miệng, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Ồ?!” Chu Phòng Tôn nhìn nữ sinh xinh xắn đang đứng bên cạnh Tôn Tượng, hơi kinh ngạc nói, “Nhỏ này nhìn quen ghê, hình như đã gặp qua ở đâu rồi...”

“Người quen à?!” Cặp mắt Tôn Tượng vẫn nhìn theo cậu, thấy cậu để lộ ra biểu tình buồn rầu, liền có ý nghĩ đùa vui ghê.

Mà nữ sinh kia vẫn đang nhìn Tôn Tượng, lúc phát hiện Tôn Tượng vẫn đang nhìn Chu Phòng Tôn, hơn nữa còn lộ ra nụ cười dịu dàng này, nhỏ có chút không chịu nổi.

Vì vậy, lúc Chu Phòng Tôn đến gần, nhỏ đẩy cậu một cái: “Đi ra, đừng đến đây...”

“...” Chu Phòng Tôn bỗng bị đẩy ngã xuống đất, nhất thời không phản ứng được gì.

Hết chương 16

Chương 17: Đi, ĐẾN Nhà Tao

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

“...” Chu Phòng Tôn đột nhiên bị đẩy ngã xuống đất, trong lúc nhất thời không phản ứng lại kịp.

Tôn Tượng thấy Chu Phòng Tôn bị đẩy ngã, trong lòng nhất thời càng cảm thấy ghét nữ sinh kia hơn, hắn bước tới đỡ cậu dậy, nói với cái người đang bắt đầu hoảng hốt kia: “Nói xin lỗi Chu Phòng Tôn...”

Có lẽ là do giọng nói có chút lạnh lẽo, nữ sinh kia trực tiếp bị dọa sợ đến phát khóc.

Tôn Tượng đang nói, lại bị Chu Phòng Tôn túm lấy cánh tay: “Sao mày lại đi hù dọa một đứa con gái chứ, nó cũng chỉ là không cẩn thận đẩy tao một chút thôi mà.”

“Nhưng...” Rõ ràng có hơi nóng vội, Tôn Tượng nhìn trên mặt nữ sinh kia lộ rõ vẻ sợ hãi, lại nhìn vẻ mặt chấp nhất nhưng theo hắn thấy thì đó là biểu tình thương hương tiếc ngọc, trong lòng dấy lên một cỗ tức giận không có chỗ phát. Vì vậy hắn khẽ cắn môi nhin xuống sự bất ổn trong ngực, mắt lạnh liếc nữ sinh kia: “Đừng để tôi gặp cậu lần nữa...”

“Oa a a...” Lần thứ hai bị dọa sợ, nữ sinh kia trực tiếp vừa khóc vừa chạy đi mất.

“Haizzz, nữ sinh kia đúng là nữ sinh bị Mạnh Tất bắt lại đây mà.”

“Mày thực sự biết đứa con gái kia à?!” Tôn Tượng còn tưởng rằng

cậu ta nói chơi, không nghĩ tới là thật.

“Ừ, lúc đó bị một đám côn đồ bắt lại, còn giả mạo là bạn gái của tao.” Nhớ lại vẻ mặt cùng với phản ứng của đứa con gái kia thì có hơi kỳ quái, “Thế nhưng nó hình như không biết tao, và hình như còn rất sợ tao, có lẽ phải nói là rất ghét tao...”

Bị Tôn Tượng cầm tay, mười ngón đan chặt: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, người kia có lẽ là bởi vì nhớ tới chuyện trước kia, tâm tình mới có thể kích động như vậy...”

“Ừm, theo như lời mày thì cũng đúng ~” Như là bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt, Chu Phòng Tôn cũng yên tâm hẳn.

“Vây, mày, mày... muốn đi đâu?!” Chu Phòng Tôn liếc thấy Tôn Tượng đang nhìn mình, nói ra lời có hơi lắp bắp.

“Không biết... Hình như không có chỗ đi...” Sờ sờ gọng kính, vẻ mặt không có gì quan trọng.

“Hả?! Không biết á?!”

“Vây, đi đến nhà tao chơi đi.” Chu Phòng Tôn im lặng nhìn chằm chằm Tôn Tượng, thấy vẻ mặt có vẻ không hiểu gì của Tôn Tượng, rồi hắn vẫn gật đầu.

“Được...”

“Chúng ta cùng về nhà đi...” Tôn Tượng nhất thời nghĩ đến đây là cuộc sống mà hắn đã từng mong cầu, sẽ có một người mỗi ngày dặn dò hắn một ít chuyện, hay một câu về nhà đơn giản cũng làm trong lòng hắn trở nên ấm áp hơn.

“Ừ...”

“A ha ha~” Trong tâm trạng vui vẻ, Chu Phòng Tôn thoáng chốc

nhào tới phía hắn, vui vẻ cười.

Tôn Tượng nhẹ nhàng giả vờ vô tình xoay người ôm cậu, trên mặt cũng hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Giống như sẽ luôn ôm nhau mãi không chia xa...

=====

“Đình Ninh, ăn táo không?!” Đưa táo cho cái người đang mặt mày buồn bực, nhìn hắn cắn táo như đang cắn kẻ địch, “Đừng ăn hùng hổ như thế, cảm giác như đang có sát khí vây quanh vậy...”

Thế nhưng Đình Ninh cũng không để ý tới hắn, tiếp tục gặm, rắc rắc liên tục...

“...” Mạnh Tất rốt cục có chút chịu không nổi, “Đến mức đấy sao?! Cả ngày không nói chuyện với anh...”

“...Hừ, không nói chuyện với anh đúng là yên tĩnh...” Gặm xong một quả táo, tiếp tục cầm một quả táo chưa gọt vỏ, gặm cắn một cái: “Ừm, táo không gọt vỏ đúng là ngon thật...”

“Đình Ninh, trọng điểm không phải cái này!” Vẻ mặt không vui, ánh mắt trừng trừng nhìn Đình Ninh đến phát sợ.

“Khụ, anh còn dám nói?! Em còn chưa nói anh...” Đình Ninh tựa hồ tích đủ khí, chỉ vào mũi hắn nói: “Anh con mẹ nó hôm qua làm mấy lần, ngày hôm trước nữa lại làm mấy lần?! Nếu không phải thân thể em khỏe mạnh, em hiện tại đã phải nằm thẳng trong bệnh viện rồi... Giờ còn nói lý với em...”

“...” Ngồi xuống bên cạnh hắn, xoa bóp vòng eo bủn rủn của hắn, cũng không nói gì thêm.

Đình Ninh đột nhiên cảm giác bầu không khí yên tĩnh này có chút quỷ dị, hơn nữa Mạnh Tất cũng đang hoảng xoa bóp cho hắn.

Hắn rùng mình, thân thể trở nên có hơi cương cứng.

“Anh buông tay ra, em không cần anh xoa bóp...” Giọng nói có chút tức giận và bối rối.

Mạnh Tất cười cười càng thêm dùng sức xoa bóp giúp hắn, “Anh biết, em đang nghĩ anh không dùng hết sức phải không?!”

“Không phải, khốn nạn...” Sao lại thế được?!

“A...”

Chương 18: Thằng Khốn, Tao Nói Tao Thích MàY

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Sau khi tan học, Tôn Tượng bị Chu Phòng Tôn kéo đi, Chu Phòng Tôn không nhìn ánh mắt chan chứa oán khí đến từ nữ sinh mà vẫn chăm chăm kéo tay hắn không buông. Tôn Tượng nhìn gò má tinh xảo của cậu, trong ngực chứa đầy thỏa mãn.

Đến lúc nào mình mới có thể kéo tay cậu quang minh chính đại, không cần phải để ý điều gì, không quan tâm ánh mắt của người khác đây.

Đến nhà Chu Phòng Tôn, Tôn Tượng bị cậu hào hứng kéo vào phòng, Tôn Tượng nhìn giường chiếu lộn xộn, ngơ ngác đứng im tại chỗ, một lát sau, hắn chỉ vào giường của Chu Phòng Tôn nói: “Giường của bản thân mà cũng không dọn...”

“...Ặc.” Vội vàng gấp gọn chăn, đặt mông ngồi lên giường nói: “Bởi vì dậy sớm quá, lúc đấy vội như thế, nào còn tâm tình đi gấp chăn dọn giường nữa.”

Tôn Tượng sau khi nghe thấy thế, cười ra tiếng: “Mày thà cứ nói là do lười đi...”

“...” Bị nói đến đỏ mặt, không dám phản bác.

Hai chân chà chà vào chăn, Chu Phòng Tôn có hơi không chịu được ánh mắt của Tôn Tượng đang nhìn chăm chăm vào mình. Vì vậy, cậu khẽ cắn môi nói: “Tao đi nấu cơm cho mày...”

“Ơ, nấu cái gì đấy?!” Không biết là cậu biết nấu ăn, Tôn Tượng

bày ra vẻ mê man.

“...Nấu mì...”

“...” Đôi mày Tôn Tượng giựt giựt, hần biết mà, người này sao có thể biết nấu nướng chứ.

Vì vậy đi qua người cậu nói: “Mày nghỉ ngơi đi, tao nấu cho...”

“Ê?! Mày đang hoài nghi tay nghề của tao à?!” Tức giận lên tiếng.

Tôn Tượng ấn cậu ngồi xuống ghế sofa nói: “Ăn mì ăn liền suốt không tốt cho sức khỏe, tao đi nấu cơm cho mày. Ngoan ngoan ngồi ở đây, rất nhanh sẽ có cơm ăn...”

Cuối cùng vẫn không cản được Chu Phòng Tôn, Tôn Tượng đáp ứng để cậu đi vào hỗ trợ, thế nhưng... = =, hậu quả có thể đoán được, cậu ta không chỉ không giúp được gì lại còn làm rồi tung hết mọi thứ lên. (*Rất cái thứ vụng thối lại còn thích xông pha* = =)

“...Phù.” Đặt đồ ăn trên tay xuống bàn, từ từ ngồi xuống, “Ăn đi...”

“Oa...Làm xong rồi à...” Nhìn đồ ăn bày trước mặt mình, Chu Phòng Tôn kinh ngạc liếc người ngồi ở đối diện đang bày vẻ bình tĩnh.

“Ừ...” Hời hợt đáp lời.

“Không nghĩ tới nấu còn ngon hơn tao nữa...” Chu Phòng Tôn ăn một miếng liền khen không dứt miệng.

“...Cũng được.” Hơi ngắc đầu nhìn cậu hỏi: “Mày ở nhà ngày nào cũng ăn mì ăn liền à?!”

“Ừc...” Bị hỏi bất chợt, Chu Phòng Tôn có hơi đỏ mặt, cậu cũng

biết cứ ăn mãi như vậy là không có dinh dưỡng nhưng lại không làm được đồ ăn ngon.

Hơn nữa hôm nay Tôn Tượng còn hỏi cậu đúng lúc ăn cơm, làm cậu cứ cảm thấy hơi ngại ngùng, Tôn Tượng lợi hại hơn mình, “Không, cũng không phải ngày nào cũng ăn.”

“Ừ, sau này cố đừng ăn mấy thứ hại thân...”

“À ừ...” Mau chóng bôi cơm vào miệng, ngoan ngoãn khẽ gật đầu.

“Nếu mày muốn ăn cái gì khác, tao sẽ làm cho mày...” Bất thành linh, lại xuất hiện một câu nói làm đồng cơm chưa kịp xuống bụng tắc lại trong cổ Chu Phòng Tôn.

“Khụ, khụ...”

Vội vàng chạy đến sau lưng cậu vô vồ, “Mày đúng không cần thận gì cả, ăn một bữa cơm thôi mà cũng ghen cho được.”

“Đỡ hơn rồi, đỡ rồi...” Mau chóng khoát khoát tay, biểu thị không sao nữa rồi. “Ai bảo mày cứ nói mấy cái câu kỳ cục...”

“Kỳ cục?”

“Ừ, mày cũng có nấu cho tao được mãi đâu.” Thoạt nhìn vẻ mặt có hơi cô đơn như bị bỏ rơi.

Cúi đầu cảm giác người bên cạnh vẫn không phản ứng gì, cậu từ từ ngẩng đầu nhìn người đang đứng cạnh.

Tôn Tượng vẫn luôn nhìn cậu đắm đắm, đôi mắt đen như mực của Chu Phòng Tôn thoang thoáng có nét lưu luyến khó hiểu.

Cậu nhìn mắt hắn, luôn cảm giác có một tình cảm khó nói đang

nảy nở.

Một lát sau, thấy hấn chậm rãi mở miệng: “Có thể...”

“...” Hai mắt mở thật to.

“Tao có thể sẽ chỉ nấu cho mày cả đời này, chỉ cho mình mày thôi.” Hấn chậm rãi cúi người xuống, ôm lấy Chu Phòng Tôn đang trong trạng thái đờ toàn tập, chôn mặt vào hõm vai cậu.

“Nếu như là mày, tao nguyện ý cả đời.” Thanh âm nghe có hơi kích động xen lẫn run run.

Không nghe được câu trả lời từ Chu Phòng Tôn, Tôn Tượng tâm lạnh hơn phân nửa, trên mặt hấn biểu lộ sự cay đắng, từ từ buông Chu Phòng Tôn ra, nhìn trên mặt cậu có hơi kinh ngạc.

“Mày đang nói, thích tao...” Như vừa tìm lại được khả năng ngôn ngữ, Chu Phòng Tôn có chút không dám tin chỉ vào mình.

“Ừ...” Gật đầu, lui về sau một bước, sợ cậu lại đột nhiên nói hấn thật buồn nôn hay sau này không đếm xỉa đến hấn nữa, hấn ngẫm lại một chút lại bước lên một bước, “Hôm nay không phải Cá Tháng Tư, cho nên đó không phải nói đùa.”

Chu Phòng Tôn mở to mắt, hô hấp có hơi gấp, cậu sợ đây là một giấc mộng, tựa hồ lực hô hấp mạnh sẽ phá vỡ nó mất.

Chu Phòng Tôn này giờ đều không nói gì làm Tôn Tượng hình như cảm nhận được câu trả lời của cậu, vì vậy hấn khẽ cắn môi nói: “Thằng khốn, tao nói tao thích mày...”

Hết chương 18

Chương 19: HạNh PhúC BìNh Yên

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

“Hả?! Tao cũng thích mày...” Nghe được Tôn Tượng rống giận dữ, Chu Phòng Tôn không kịp suy nghĩ gì đã phun ra.

Khi cậu ý thức được vừa nói cái gì, lập tức giật mình che miệng, mặt đỏ lên.

Tôn Tượng bây giờ lại vui ra mặt, hắn cũng không ngờ hóa ra người Chu Phòng Tôn thích là mình, mà mình lại hoàn toàn chẳng biết gì.

Hắn vui mừng ôm lấy cậu, dùng lực mạnh như muốn nhét cả người cậu vào mình.

“Thật là thật là...” Tôn Tượng đột nhiên nhớ tới Chu Phòng Tôn đã từng hỏi hắn cách tỏ tình, mình lại ngu ngơ cứ thương tâm không dứt, nghĩ đến lại thấy có chút buồn cười.

Giải phóng bản thân, biểu đạt cảm xúc thành thực nhất của mình.

“Ha ha ha...” Từ cảm xúc đồng tình khi được ôm thật chặt, Chu Phòng Tôn có hơi tức giận đánh cái người đang ôm mình mà lại cười suốt không ngừng.

“Mày cứ cười cái gì vậy chứ?!” Giọng nói có chứa sự tức giận giả bộ, nhưng có thể nghe ra đó là then quá hóa giận.

Không nghĩ là cười đến mức mắt cũng trở nên mờ hồ, Tôn

Tượng xoa mắt, rồi nhẹ nhàng nói: “Tao đang cười tao trước đây ngu thật đấy, nếu tao biết mày cũng thích tao, tao sẽ không buồn khổ như vậy...”

“...” Ôm đối phương thật chặt cảm thụ sự ấm áp và trái tim đang đập mạnh: “Tao cũng vậy...”

“Thế nhưng trong chúng ta ai cũng không dùng biện pháp mà cả hai đề xuất thì sao biết được tâm ý của đối phương đây.”
Thanh âm rất dịu dàng, như một ao nước trong.

“Ừ...”

“Vậy, chúng ta ở bên nhau nhé?” Hắn ôm chặt cậu vào trong ngực mình, “Không để ý tới ánh mắt của người khác, hai người như vậy bình yên hạnh phúc ở bên nhau...”

“Được...” Thực sự cứ bên nhau như vậy, không còn lưỡng lự như lúc đó, không còn cố kỵ mà bên nhau, cứ cảm thấy đây như một giấc mộng vậy. Chu Phòng Tôn hít mùi hoa nhàn nhạt trên người đối phương, rồi nhẹ nhàng nói: “Thực sự rất sợ đây chỉ là mộng, đến lúc tỉnh lại sẽ chỉ còn mình tao.”

“Sao có thể? Còn tao đây, tao ở đây mà.” Hắn buông cậu ra, tách ra một khoảng cách: “Mày đang nghĩ mọi thứ xảy ra rất không thực?”

“Ừ...” Gật đầu.

“Vậy, nếu vậy thì sao...” Nghiêng người hôn lên môi cậu, đem tất cả bất an phong kín vào hai cánh môi rồi xé tan nghiền nát.

Bị đầu lưỡi trơn trượt liếm, bị ép mở miệng thừa nhận phương thức tiến quân thần tốc của đối phương.

Như một người đang chết chìm bỗng gặp được một cọng rơm

mảnh, Chu Phòng Tôn đã sắp không thở được. Đây là tại kiểu hôn như muốn phát điên này của Tôn Tượng, như là đang nhẹ nhàng trêu đùa, làm cho trái tim người loạn nhịp, lại không nhận được mà muốn nhiều hơn.

“...Ừm” Bị hôn đến khóe mắt cũng có chút đỏ, Tôn Tượng nhìn vẻ mặt Chu Phòng Tôn mà ngực nảy sinh một sự hưng phấn không hiểu rõ. Tiếp tục áp chế, tư thế ưu nhã như một vị vương tử thâm tình hôn công chúa.

“Phù phù...” Cuối cùng cũng được hít thở bầu không đáng quý, Chu Phòng Tôn từng ngậm từng ngậm hô hấp.

“Ha ha...” Vẻ mặt như một con mèo vừa trộm được cá, Tôn Tượng liếm liếm cánh môi đỏ.

Động tác kia như đang câu dẫn người vậy, cực kỳ mê hoặc.

Chu Phòng Tôn nhìn mà mặt có chút hồng, cậu vội vàng tránh hẳn nói phải đi rửa bát.

Chỉ chốc lát sau Tôn Tượng cũng đã theo sau, như một cái đuôi bám sát cậu, ôm eo Chu Phòng Tôn từ phía sau và nói: “Ngày hôm nay tao không về, không muốn về...”

“...” Đặt cái bát trong tay xuống, quay đầu lại nhìn cái người với khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, “Cha mẹ mày không lo lắng à?!”

“Không đâu, chỉ cần nói với họ tao học bổ túc ở nhà người khác sẽ không có việc gì.” Nghe ra trong giọng nói có chút như bị bỏ rơi.

Chu Phòng Tôn đang định khuyên giải hẳn, Tôn Tượng đã chạy đi gọi điện rồi, Chu Phòng Tôn sửng sốt còn chưa phản ứng gì, Tôn Tượng đã biến mất.

“Có thể, là bởi vì có rất nhiều chuyện muốn nói...” Cười cười, tiếp tục lẳng lặng nhìn hướng hắn rời đi mà cười bất đắc dĩ, lại đi thu dọn các thứ.

Chương 20: BẮT LÀM TÙ BÌNH (End)

DTV-EBOOK

Edit: An Ju

Ban đêm, Tôn Tượng ở lại với Chu Phòng Tôn, hai người quấn quýt lấy nhau như một đôi yêu nhau cuồng nhiệt đã lâu.

Tôn Tượng nhìn Chu Phòng Tôn đang nhắm mắt nằm cạnh mình, nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa một bên mặt của cậu, như đang đối xử với một vật gì đấy tinh xảo dễ vỡ, nhẹ nhàng từ từ vuốt ve.

Từ cằm sang đến đôi môi đỏ, từ khuôn môi lại chuyển sang sống mũi cao, từ từ chuyển sang đôi mắt đang khép kín kia.

Nhìn đôi lông mi đen dày như một chiếc bàn chải nhỏ, hẳn giờ ngón tay ra sờ sờ.

Cảm giác như là lông mi giật giật, Tôn Tượng vội ngừng tay, sợ đánh thức cậu.

Nhưng nhìn bộ dáng cậu lúc ngủ, lại cảm thấy ngoan ngoãn không giống cậu như lúc bình thường.

Vén mái cậu lên, lộ ra cái trán trơn loáng, một tay vuốt về tóc cậu, một tay kéo cổ áo cậu ra, để lộ da thịt trắng nõn bên trong.

Cúi người khẽ cắn lên cần cổ dài của người kia, giống hệt như một con quỷ hút máu đang tham lam hút máu.

Cảm giác nhịp thở người bên dưới đang trở nên hơi gấp, Tôn Tượng cắn mạnh hơn.

Ngực phập phồng liên tục, cùng với hành động vuốt ve, mút vào không ngừng, hơi thở hai người đều trở nên mê loạn.

Mở rộng không ngừng, môi hôn không ngừng, muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

“...Ưm ưn” Bị đoạt đi quyền rên rỉ, tất cả đều hóa thành thanh âm mơ hồ.

Đến tận lúc nơi nào đó bị nhồi căng cứng, sắc đỏ trên mặt Chu Phòng Tôn bắt đầu biến mất mà thay vào đó là trắng bệch.

Có thể cảm giác được từ bên trong, mặc dù trước đó đã làm các bước mở rộng, nhưng đến cuối cùng vẫn đau đến chết đi sống lại.

Tôn Tượng nhìn mặt cậu tái nhợt, giật mình hoảng hốt, nâng mặt cậu gọi: “Chu Phòng Tôn, Chu Phòng Tôn...”

Chu Phòng Tôn nhìn thấy trên mặt hấn lộ vẻ sợ hãi, cười nói: “Trước đây mày không phải rất lợi hại sao hả?! Lần đầu tiên này mẹ nó đúng là đau chết mất... Sss ~”

Cái cảm giác này giống như là trong cơ thể bị đóng một cọc gỗ vậy, nội bích yếu ớt đang bao vây lấy nó, còn cảm thụ được nhiệt độ cực nóng và sự rung của nó.

“Tao rút ra ngay đây...” Kinh hoảng nói chưa hết câu đã bị Chu Phòng Tôn kéo lại.

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không được lui, con mẹ nó tao không tin, dao tao còn chịu được sao lại không thể chịu được cái này.”

“...”

Hung hăng kéo gần khoảng cách giữa hai người, lúc này Tôn Tượng đã tiến vào toàn bộ.

“Chu Phòng Tôn...” Nhìn mặt cậu càng lúc càng trắng, hần nhẹ nhàng gọi cậu, đưa môi tới gần.

Đặt môi mình lên môi cậu, thả sức càn quét điên cuồng trong miệng cậu.

Chờ đến khi hai người đều đã thích ứng, Tôn Tượng mới từ từ bắt đầu động tác, cố gắng giảm thiểu đau đớn cho cậu.

Khi thấy vẻ mặt nhẫn nhịn của Chu Phòng Tôn, hần cũng không nhịn được nữa.

Thật sự rất muốn làm chết cậu ta ~

Từ từ gia tăng biên độ động tác, hơn nữa còn không ngừng xoa nhẹ, rốt cục cảm giác đau đớn đến tê liệt cũng dần dần được thay thế bằng khoái cảm.

Bên tai vang lên tiếng thở dốc của Tôn Tượng, trong mũi phảng phất mùi của hần, Chu Phòng Tôn ôm chặt lấy hần.

Tôn Tượng, rốt cục chúng ta đều vì nhau.

Hi vọng chúng ta có thể mãi yêu...

=====

Cuối cùng, Tôn Tượng làm cậu đến nổi khóe mắt ửng đỏ, thân thể bủn rủn vô lực.

Tôn Tượng nhìn bộ dáng buồn ngủ của cậu, hôn lên cái trán trơn láng của cậu một cái.

Từ trên giường ôm cậu lên, tắm rửa sạch sẽ thân thể cho cậu mới cẩn thận ôm cậu vào ngực rồi ngủ.

Hơi thở hai người quấn quýt lấy nhau, dù thế nào cũng không phân tách ra được.

Tôn Tượng vuốt ve khuôn mặt đang ngủ say của cậu, nhẹ nhàng nói: “Nếu như không phải lúc đầu nhìn mày không vừa mắt, thì sẽ không muốn trêu đùa mày.”

“Nếu không phải trêu đùa mày, thì tới cuối cùng sao có thể từ từ để tâm tới mày.”

Hắn sờ sờ mặt mình. “Quả nhiên may mắn thay, tao đã đưa mày vào tim.”

“A, cuối cùng cũng ở bên nhau.”

Cười vui vẻ, dù là không nhận được lời đáp cũng không hề gì, bởi vì bảo vật trân ái nhất của mình đang ở trong vòng tay mình rồi.

“Mày nói xem rốt cuộc là học sinh hư bắt ủy viên kỷ luật làm tù binh hay là ủy viên kỷ luật bắt học sinh hư là tù binh đây?! Hắn cười nhéo mũi cậu, “Bất kể thế nào, chỉ cần chúng ta ở bên nhau là được.”

End